

Kaip Angelas atėjo pas mane, ir Jo pavedimas

 Ir, broliai, tikriausiai... Čia matau kelis magnetofonus, ir jie, žinoma, juos įjungs. Visuomet, kai tik norėsite tiksliai sužinoti, ką pasakė Šventoji Dvasia, matote štai šiuos brolius, kurie turi magnetofonus, jie gali vėl atsukti juosta, ir jūs galėsite tiksliai išgirsti savo atvejį. Stebėkite ir žiūrėkite, ar neatsitiks tiksliai taip, kaip Tai pasakė, suprantate. Kai išgirsite tyliai tariant „TAIP SAKO VIEŠPATS: ‘Tikras dalykas, tai yra, *štai taip* yra *šitaip*’“, arba tiesiog patikrinkite, ir matysite, ar tai teisinga, ar ne. Suprantate? Visuomet tas kelias.

Dabar truputėlį pasiruošimui... Aš esu laimingas, kad ši vakarą čia mūsų nedaug. Mes esame tėvynainiai, ar ne? Mes nesame, tarp mūsų nėra svetimšalių. Mes... Aš dabar galiu vartoti kentukietišką gramatiką ir jaustis kaip namie, nes mes esame—mes esame tiesiog... Aš dabar nepradėsiu kentukietiskai, jei čia nėra nė vieno iš Kentukio. Ar čia kas nors yra iš Kentukio? Pakelkite savo ranką. Tik pagalvokite! Aš jaučiuosi tiesiog namuose, argi ne? Tai labai puiku.

Mano motina turėjo pensiją. Kartą aš nuėjau ten, kad išsiaiškinčiau... Daug vyrų ten valgė, buvo didelis ilgas stalas. Aš paklausiau: „Kiek jūsų yra iš Kentukio, atsistokite“. Atsistojo visi. Tą vakarą nuėjau į bažnyčią, savo bažnyčią ir paklausiau: „Kiek čia yra iš Kentukio?“ Atsistojo visi. Taigi, pasakiau: „Ką gi, tai labai gerai“. Misionieriai gerai padirbėjo, na-na, o mes tokie dėkingi už tai.

Taigi, Laiškas Romiečiams, 11 skyrius ir 28 eilutė. Dabar atidžiai klausykite Šventojo Rašto skaitymo.

Evangelijos požiūriu jie yra Dievo priešai jūsų labui: bet, žiūrint išrinkimo, jie numylėtiniai dėlei savųjų protėvių.

Juk Dievo malonės dovanos ir pašaukimas – neatšaukiami.

Melskimės. Viešpatie, padėk mums dabar, ši vakarą, nes mes nuolankiai kreipiamės iš visos širdies, nuoširdžiai, tai pasakyta vien dėl Tavo šlovės. Ir padėk man, Viešpatie, idėk į mano mintis tai, kas turi būti pasakyta ir kiek pasakyta. Sustabdyk mane, kai ateis Tavo laikas. Prašau, kad kiekviena širdis priimtų tai, kad padėti ligoniams ir dėl šios auditorijos reikmių. Prašau to Vardan Jėzaus Kristaus. Amen.

Taigi, noriu priartėti prie šios temos kaip tik, kai mūsų nedaug. Ir—ir pasistengsiu neužlaikyti jūsų, padėsiu savo laikrodį štai čia ir pasistengsiu padaryti visa, kas įmanoma, kad išleisčiau jus laiku, taigi, galėsite sugrįžti rytoj vakare. Dabar būkite maldoje. Netgi manau, kad vaikinai nedalina kortelių. Aš jo nė nepaklausiau, ar jis... Ir jeigu jie nedalino arba jei dalino ar ne, tai nesvarbu. Šiaip ar taip, mes čia turime korteles, jei turėsime ką nors pakviesti. Taigi, jeigu ne, mes tiesiog žiūrėsime, ką sako Šventoji Dvasia.

Dabar, jeigu jūs klausysite atidžiai... Taigi, tai gali... gyvenimas, kurį aš... Čia mūsų ne tiek jau daug, tinkamas laikas tai papasakoti, kadangi tai—tai liečia mano asmeninį gyvenimą. Ši vakarą aš perskaičiau šią Šventojo Rašto vietą dėl to, kad jūs galėtumėte suprasti, jog dovanų ir pašaukimų niekas negali nusipelnyti.

Paulius, kalbėdamas čia, pasakė: “Žydai Evangelijos Šviesoje buvo apakinti ir toli nuo Dievo dėl mūsų”. Tačiau prieš tai esančioje eilutėje sakoma: “Visas Izraelis bus išgelbėtas”. Bus išgelbėtas visas Izraelis. Pagal išrinkimą Dievas Tėvas mylėjo ir apakino juos, kad mes, Pagonys, galėtume turėti vietą dabar atgailoje, kad per Abraomą, per jo Sėklą, galėtume palaiminti visą pasaulį pagal Jo Žodį. Matote, koks yra Dievo suverenumas? Jo Žodis tiesiog turi įvykti. Jis negali būti niekuo kitu. O dabar mes per... Dievas išrinko mus; Jis išrinko Žydus; ir Jis yra... .

Visi šie dalykai Dievo žinomi iš anksto. Jis kalbėjo apie tai, kas bus, Jis iš anksto tai žinojo. Taigi, Dievas tam, kad būtų Dievu, iš pradžių turėjo žinoti pabaigą, kitaip Jis nebūtų begaliniu Dievu. Dievas nenori, kad kas nors kentėtų. Žinoma, ne! Jis nenori, kad nors vienas kentėtų. Tačiau pradžių pradžioje, pasaulio pradžioje, Dievas tiksliai žinojo, kas bus išgelbėtas, o kas – ne. Jis nenorėjo, kad žmonės pražūtų: “Ne Jo valia, kad kas nors pražūtų, tačiau Jo valia yra išgelbėti kiekvieną”, tačiau Jis iš pradžių žinojo, kas bus išgelbėtas, o kas – ne. Dėl tos priežasties Jis galėjo iš anksto pasakyti: “*Taip* atsitiks. *Šitaip* atsitiks”, arba: “*Tai* bus *šitaip*. *Tas* žmogus *šitaip* pasielgs”. Suprantate?

Jis galėjo iš anksto žinoti, kadangi Jis – begalinis. Ar jūs žinote ką tai reiškia – tikrai “nėra nieko, ko Jis nežinotų”. Matote, Jis žino. Nagi nieko nėra prieš prasidedant laikui ir nieko nėra pasibaigus laikui, matote, Jis vis dar viską žino. Viskas Jo mintyse. Ir kaip Paulius pasakė Romiečiams 8-ame ir 9-tame skyriuose: “O už ką tada jis mane baro?” Taigi, mes matome tai, bet Dievas... .

Kaip skelbiant Evangeliją. Kąkas paklausė: “Broli Branhamai, ar jūs Tuo tikite?”

Aš tariau: “Žiūrėkite”.

Pasakė: “Jūs, ko gero, kalvinistas”.

Aš tariau: “Aš esu kalvinistas tiek, kiek kalvinistas yra Biblijoje”.

Taigi, kalvinizmas yra Medžio šaka, tačiau ant Medžio taip pat yra ir daugiau šakų. Medis turi daugiau, nei vieną šaką. Jis štai nori išeiti tenai, į Amžinąjį Saugumą, po kiek laiko tu išeini į universalizmą, dar kažkur užsuki, tam nėra galo. Vos pradėjęs nuo kalvinizmo, grįžti ir pradedi nuo arminianizmo. Matote, ant Medžio yra ir kita šaka, ir dar kita Medžio šaka, tiktai bėgiok. Viskas kartu sudaro Medį. Taigi, aš tikiu—tikiu... kalvinizmu tiek, kiek jis yra Šventajame Rašte.

Ir aš tikiu, kad Dievas žinojo prieš padėdamas Pasaulio pagrindus, išsirinko Savo Bažnyčią Kristuje, ir Kristus buvo nužudytas prieš pasaulio sukūrimą. Šventasis Raštas taip sako: “Jis buvo Dievo Avinėlis, nužudytas prieš pasaulio sutvėrimą”. Matote? Ir Jėzus pasakė, kad Jis žinojo mus prieš pasaulio sutvėrimą, Paulius taip pasakė: “Jis—Jis žinojo ir iš anksto paskyrė mus per Jėzų Kristų tapti Jam išūniais”. Tai – Dievas. Tai – mūsų Tėvas. Suprantate?

Taigi, nesirūpinkite, mechanizmas sukasi tiksliai, viskas įvyksta laiku. Vienintelis dalykas – įeik į tą sukimąsi. Ir tai yra—tai yra geroji pusė, nes kai įeinatė į tą sukimąsi, tuomet žinote, kaip veikti.

Taigi, dabar atkreipkite dėmesį: “Dievo malonės dovanos ir pašaukimai – neatšaukiami”, – tai vienintelis būdas, kuriuo aš galiu—galiu pagal Raštą nustatyti savojo pašaukimo Viešpatyje vietą. Ir tikiu, kad ši vakarą esu su draugais, kurie tikrai tai supras ir nemans, kad tai tik asmeniškumai, jūs turite turėti supratimą ir žinoti, ką—ką Viešpats pasakė darysias, rasti kažką judantį ir tuomet įeiti į tai.

Taigi, pirmiausia, ką aš galiu atsiminti, yra regėjimas. Pirmas dalykas, kurį aš galiu prisiminti, yra regėjimas, kurį man davė Viešpats. Tai įvyko prieš daug daug metų, kuomet aš buvau mažutis berniukas. Savo rankoje turėjau akmenį.

Na, atleiskite, aš pamenu, kai vilkėdavau ilgus marškinius. Aš nežinau, ar jūs (kas nors iš jūsų), ar pagyvenę žmonės prisimena, kaip maži berniukai nešiodavo ilgus marškinius. Kiek čia yra prisimenančių, kad berniukai būtų nešioję, taip, ilgus marškinius? Taigi, aš prisimenu, kai mažoje trobelėje, kur mes gyvenome, aš rėpliojau ant grindų. Tuomet kažkas įėjo, aš nežinau, kas tai buvo. Mama buvo prisiuvusi mažą—mažą mėlyną kaspinėį prie mano marškinų. Buvau vos pradėjęs vaikščioti. Bet tuomet aš rėpliojau, įkišau pirštą į sniegą nuo jo batų, valgiau tirpstantį sniegą nuo jo batų, stovinių prie židinio. Prisimenu, kaip staigiai motina atitraukė mane.

O kitas dalykas, kurį pamenu, ko gero, buvo praėję pora metų, – kaip laikiau akmenį. Tuomet man turėjo būti apie trejus metus, o mano jaunesnysis brolis turėjo turėti nepilnai dvejus metus. Taigi, mes buvome užpakaliniame kieme, jis buvo pribarstytas skiedrų: tenai buvo vežamos ir kapojamos malkos. Kiek yra prisimenančių tas dienas, kai veždavote malkas į užpakalinį kiemą ir kapodavote jas? Ir kam dar aš ši vakarą ryšiu kaklaryšį? Aš—aš tiesiog namuose.

Paskui, kai jie. . . Tame pribarstytame skiedrų kieme tekėjo mažas upeliukas, ištekančias iš šaltinio. Prie šaltinio turėjome moliūgo kaušą, kuriuo semdavome vandenį ir pildavome į kubilėlį, kedro kubilėlį, ir nešdavome jį žemyn.

Pamenu, kaip paskutinį kartą prieš mirtį mačiau savo mielą senelę – tuomet jai buvo šimtas dešimt metų. Ir kai ji merdėjo, aš pakėliau ją ir *taip* laikiau savo rankose, kol numirė. Ji apkabino mane ir pasakė: “Tepalaimina Dievas tavo sielą, mielasis, dabar ir visados”, ir numirė.

Ir kažin, ar ši moteris kada nors savo gyvenime turėjo batų porą. Ir pamenu, kaip stebėdavau ją, kai dar buvau mažas: nusileisdavau ir žiūrėdavau, kaip ji kiekvieną rytą atsikeldavo ir basomis eidavo per sniegą prie šaltinio, pasisemdavo kubilėlį vandens ir grįždavo – tiesiog basomis per sniegą. Tai nedaro žalos – ji išgyveno šimtą dešimt metų. Taigi (taip, pone), ji buvo labai labai tvirta, tikrai.

Paskui aš pamenu, kaip ji ruošėsi man papasakoti apie tėvo rutuliukus, su kuriais jis žaidė, kai buvo berniukas. “Ši vargšė senutė”, – pagalvojau, – “kaip ji ruošiasi užlipti į tą mansardą?” Toje mažoje senoje dviejų kambarių trobelėje buvo mansarda. Iš dviejų medelių buvo padarytos kopėčios užlipimui. Na, aš pasakiau. . .

Taigi, tada ji pasakė: “Dabar po pietų aš pasakysiu, parodysiu tau tavo-tavo tėčio rutuliukus”.

Aš pasakiau: “Gera”.

Taigi, ji ruošėsi parodyti juos man, jie buvo viršuje, lagamine, kur ji laikė sudėtus savo daiktus – kaip daro seni žmonės. Ir aš pagalvojau: “Ir kaip gi ši vargšė senutė ruošiasi užlipti kopėčiomis?” Aš priėjau ir tariau: “Senele”, – tęsiau, – “palauk, balandėle, aš užlipsiu į viršų ir tau padėsiu”.

Ji paliepė: “Lik čia”. Ji užlipo tomis kopėčiomis lyg voverė. Ir pasakė: “Gera, eime!”

Aš ištariau: “Tvarkoj, Senele”.

Pagalvojau: “Ojė, kad galėčiau toks būti, toks tvirtas šimto dešimties metų!”

Na, o paskui pamenu, kai buvau prie to šaltinėlio ir laikiau akmenį, mečiau jį *šitai* į purvą, stengdamasis parodyti savo mažajam broliukui koks aš stiprus. Tenai medyje tupėjo

paukštis, jis čiulbėjo, straksėjo, miela raudongurklė ar kažkas panašaus. Ir, aš pamaniau, kad mažoji raudongurklė man prakalbo. Pasisukau, įsiklausiau, o paukštelis nuskrido, ir Balsas man pratarė: “Tu didžiąją savo gyvenimo dalį praleisi netoli miesto, vadinamo New Albany”.

Aš užaugau vietovėje, kuri yra už penkių kilometrų nuo ten. Po metų nuvažiavau į tą vietą, kur neturėjau nė minties važiuoti. . . New Albany. Visą gyvenimą, kaip tie dalykai. . .

Dabar paklauskite: mano tėvai nebuvo religingi. Tėvas ir motina nėjo į bažnyčią. Prieš tai jie buvo katalikais.

Mano sūnėnas, manau, šįvakar sėdi čia kažkur, nežinau. Jis yra kareivis. Aš meldžiuosi už jį. Jis yra katalikas, vis dar katalikas. Paskutiniame susirinkime, kuriame jis buvo, matė tuos Dievo darbus, stovėdamas ten, ant pakylės. Jis, tenai stovėdamas, pasakė: “Dėde Billi?” Jis ilgą laiką buvo užjūriuose, pasakė: “Kai aš tai pamačiau. . .” Tėsė: “To—to nebūna katalikų bažnyčioje”. Jis pasakė: “Tai. . . Aš—aš tikiu, Dėde Billi, kad jūs teisus”, – pasakė.

Taigi, aš tariau: “Mielasis, tai ne aš teisus, tai Jis teisus. Supranti, *Jis* teisus”. Ir jis pasakė, kad jis. . . Aš tariau: “Dabar aš neprašau tavęs kažką daryti, Melvinai, tiesiog tarnauk Viešpačiui Jėzui Kristui iš visos širdies. Vaikščiok visur, kur tik nori. Tačiau būk tikras, kad tavo širdyje atgimė Jėzus Kristus, supranti, tavo širdyje. O po to eik į kurią tik nori bažnyčią”.

Taigi, mano giminaičiai buvo katalikai. Mano tėvas ir motina – airiai. Vienintelis tarpas airiškame kraujyje – mano senelė buvo Cherokee genties indėnė. Mano motina metisė. Ir todėl aš. . . man, yra mano. . . mūsų giminė, po trejų tai pamažu išnyksta. Tačiau tai yra vienintelis tarpas griežtoje airių linijoje, Harvey ir Branham – tokios buvo pavardės. O prieš tai buvo Lyons, kurie iki šiol yra airiai. Ir visi jie buvo katalikai. Bet aš pats, mes visiškai neturėjome religinio paruošimo ar apmokymo, kai buvome vaikai.

Tačiau tos dovanos, tie regėjimai, tuomet aš mačiau regėjimus lygiai taip pat kaip ir dabar, štai taip, kadangi dovanos ir pašaukimas yra neatšaukiami. Tai Dievo žinoma iš anksto, Dievas daro kai ką. Visą gyvenimą aš nediršau apie tai pasakyti.

Jūs skaitėte mano pasakojimą mažoje knygelėje, pavadintoje *Jėzus Kristus Tas Pats Vakar, Šiandien ir Per Amžius*. Aš manau, kad tai yra keletoje knygelių, kad yra ir kitose. Teisingai, Gene? Ar tai yra šioje įprastoje—įprastoje knygoje, dabar mūsų turimoje knygoje? Ar tai *Gyvenimo istorija*? Aš manau, kad taip ir yra. Tuomet kai mes turėjome. . . Baisu, ar ne? Mano knygos, o aš niekuomet jų pats neperskaitau. Kažkas kitas jas rašo, jie tiesiog kažką paima iš

susirinkimo. Aš baigiau, taigi, laukiu kažko, kas visuomet įvyksta. Taigi, na, jos yra puikios, aš jau perskaičiau dalį jų, vienur kitur, kai turiu progą.

O dabar, kaip ten bebūtų, kaip tas-kaip mažas berniukas, jūs žinote, tas regėjimas, kaip kalbėjo man, aš buvau maždaug septynerių, Jis pasakė: “Negerk, nerūkyk, ar kitaip neteršk savo kūno, tau bus darbas, kurį atliksi, kai tapsi vyresnis”. Jūs girdejęte, tai papasakota knygoje. Na ką gi, gerai. Tai vyksta visą laiką.

Kai aš tapau tarnautoju, na, tuomet tai-tuomet tai ištisai pradisėjo.

Ir vieną vakarą aš išvydau mūsų Viešpatį Jėzų. Tai pasakyti man buvo leista, aš tikiu, Šventosios Dvasios. Viešpaties Angelas, kuris ateina, nėra Viešpats Jėzus. Jis nepanašus į Jį tame pačiame regėjime. Nes, kai regėjime mačiau Viešpatį Jėzų, Jis buvo nedidelis Žmogus. Jis nebuvo. . . Aš buvau lauke, meldžiausi už savo tėtį. Sugrižau į vidų, nuėjau prie lovos, tą naktį pažvelgiau į jį ir aš—aš pasakiau: “O Dieve, išgelbėk jį!”

Mano motina jau buvo išganyta, aš jau buvau pakrikštijęs ją. Tuomet pamaniau: “O, mano tėtis taip geria”. Ir aš pagalvojau: “Kad aš galėčiau taip padaryti, kad jis priimtų Viešpatį Jėzų!” Išėjau, atsiguliau ant šiaudinio čiužinio priešais esančiame kambaryje prie durų.

Ir Kažkas man pasakė: “Atsikelk”. Aš atsikėliau, išėjau, nuėjau į už manęs esantį lauką – šluotelinių šalavijų lauką.

O tenai, ne didesniame nei trijų metrų nuotolyje stovėjo Žmogus; baltu drabužiu, nedidelis; *šitaip* sukryžiuotomis rankomis; trumpa barzda; iki pečių plaukais; Jis žvelgė į šoną nuo manęs, *šitaip*; ramios išvaizdos. Tačiau aš negalėjau suprasti, kaip Jo kojos yra tiesiog viena už kitos. Ir pūtė vėjas, judino Jo drabužį, šalavijas bangavo.

Aš pagalvojau: “Nagi, palaukit minutėlę”. Išignybiau. Tariau: “Ką gi, aš nemiegu”. Ir nusilaužiau, nusilaužiau gabalėlį šalavių, jūs žinote, pasidariau tokį dantų krapštuką iš jo. Išikišau į burną. Atsigrežiau į namą. Tariau: “Ne, aš tenai meldžiausi už tėtį, Kažkas pasakė išeiti čionai, ir štai čia stovi šis Žmogus”.

Aš pagalvojau: “Jis panašus į Viešpatį Jėzų”. Pagalvojau: “Įdomu, ar tai Jis?” Jis žiūrėjo tiksliai, tiesiai ten, kur dabar stovi mūsų namas. Taigi, aš pasitraukiau į tą pusę, kad įsitikinčiau, ar galiu pasižiūrėti į Jį. Aš galėjau matyti tik pusę Jo veido šitaip. Tačiau Jis. . . Turėjau *taip* apeiti, kad Jį pamatytčiau. Aš sukrenkščiau: “Hm!” Nė nepajudėjo. Aš pamaniau: “Nagi pašauksiu Jį”. Pratariau: “Jėzau”. Ir kai Jis atsiskio, Jis *šitaip* apsižvalgė. Tai viskas, ką aš prisimenu, Jis tiesiog ištiesė Savo rankas.

Pasaulyje nėra dailininko, kuris galėtų nutapyti Jo portretą, Jo veido savybes. Geriausia, ką man teko matyti – tai Hofmanno *Trisdešimt trejų metų Kristaus galva*, aš tai panaudoju visoje literatūroje, visa kur. Kadangi tai atrodo beveik taip pat, ir todėl tokiu atveju... arba labai panašiai, taip panašiai, kaip tik įmanoma.

Jis atrodė kaip (Žmogus), Kuris, jei prakalbėtų, pasauliui ateitų galas, o tačiau su tiek daug meilės ir gerumo, kad jūs—jūs... Aš tiesiog parpuoliau. O švintant, aš atsipeikėjau jau brėkstant, – pižamos marškiniai buvo šlapi nuo ašarų man atsitokėjus, ir aš nužingsniavau atgal, pro šluotelinių šalavijų lauką, namo.

Aš tai papasakojau savo draugui dvasininkui. Jis pasakė: “Billy, Tai tave išves iš proto”. Tėšė: “Tai šėtonas”. Ir pridūrė: “Nekvailiok su tokiais dalykais”. Tuo metu jis buvo baptistų dvasininkas.

Ką gi, aš nuėjau pas kitą savo seną draugą. Prisėdau ir viską jam papasakojau apie Tai. Pasakiau: “Broli, ką tu galvoji apie Tai?”

Jis pasakė: “Gerai, Billy, aš tau pasakysiu”. Jis tarė: “Aš manau, kad jei tu nori pasistengti išsaugoti savo gyvybę, tiesiog pamokslauk, kas yra čia, Biblijoje: Dievo malonę ir panašiai, aš nesileisčiau į panašius fantastiškus reikalus”.

Aš tariau: “Pone, tai nereiškia, kad aš leidžiuosi į tuos fantastiškus reikalus”. Tėšiau: “Vienintelis dalykas, kurį aš stengiuosi išsiaiškinti, – kas tai yra”.

Jis tarė: “Billy, šie dalykai pas juos bažnyčiose vyko prieš daugelį metų. Tačiau”, – pasakė, – “kai nebeliko apaštalų, ir tie dalykai baigėsi”. Ir dar pasakė: “Dabar vienintelis mums belikęs dalykas... visoks šių dalykų stebėjimas”, – tėšė, – “tai spiritualistai, demonai”.

Aš pratariau: “O, Broli McKinney, jūs taip manote?”

Jis pasakė: “Taip, pone”.

Aš pasakiau: “O Dieve, pasigailėk manęs!”

Pratariau: “Aš—aš... Ak, Broli McKinney, ar jūs—ar jūs prisijungsite prie manęs maldoje, kad Dievas niekados daugiau neleistų to atsitikti man? Jūs žinote, kad Jį myliu ir aš—aš nenoriu būti neteisus šiuose reikaluose”. Paprašiau: “Pasimelskite su manimi”.

Jis tarė: “Aš melsiuosi, Broli Billy”. Taigi, mes meldėmės tiesiog tenai – pastorijoje.

Aš klausiau dar keleto dvasininkų. Buvo tas pats. Tuomet aš jau pradėjau bijoti jų klausinėti, kad jie nepagalvotų, jog aš esu nelabasis. Na, o aš—aš nenorėjau tokiu būti. Supratau, kad mano širdyje kažkas įvyko. Na, tai viskas, mano širdyje kažkas įvyko. Aš nenorėjau toks būti, nė kiek.

Taigi, vėliau, po kelerių metų, kartą Pirmojoje Baptistų bažnyčioje, kurios nariu tuo laiku buvau, išgirdau kažką sakant: “Klausykite, turėjote nueiti ir paklausti tų šventųjų velenėlių praeitą vakarą”.

Pagalvojau: “Šventieji velenėliai?” O mano draugas, Waltas Johnsonas, dainuojantis bosu, aš jo paklausiau: “Kas jie tokie, Broli Waltai?”

Jis pasakė: “Tai grupė tų sekmininkų”.

Aš perklausiau: “Kas?”

Jis pakartojo: “Sekmininkai!” Pasakė: “Billy, kad tu kada nors juos būtum matęs”, – tarė, – “jie taip vartosi ant grindų ir šokinėja šen ir ten”. Ir pridūrė: “Jie sako, kad turi praveblenti kažkokiomis kitomis kalbomis, arba jie—jie nebus išganyti”.

Aš paklausiau: “Kur tai vyksta?”

“Och”, – atsiduso, – “ten, kažkokiame susirinkime palapinėje, kitoje Louisvillio pusėje”. Pridūrė: “Spalvotieji, savaime aišku”.

Aš numykiau: “A-ha”.

O jis tarė: “Ten daug ir baltųjų”.

Aš paklausiau: “Ar jie tą patį darė?”

Pasakė: “Taip, taip! Jie darė tą patį!”

Aš pastebėjau: “Keista, ir išipainioja žmonės į tokius niekus”. Tariau: “Na ką gi, manau, kad mes kaip tik turime patirti tokius dalykus”. Sekmadienio rytą, – niekuomet to neužmiršiu. Jis valgė džiovintas apelsinų žieveles dėl virškinimo sutrikimo, man tai stovi akyse, lyg būtų įvykę vakar. Ir pagalvojau: “Veblena, šokinėja pirmyn atgal, kokiai religijai jie būtų artimiausi?” Taigi, aš—aš taip ir tęsiau.

Vėliau aš susitikau pagyvenusį žmogų, kuris galbūt ir šiandien yra bažnyčioje, ar bent jau buvo prie bažnyčios, jo vardas Johnas Ryanas. Ir aš jį susitikau ten... Pagyvenęs žmogus ilga barzda ir plaukais, jis gali būti čia. Maniau, kad jis iš Benton Harboro čia, prie Dovydo Namų.

Jie turėjo vietą Louisvillyje. Aš bandžiau surasti tuos žmones, jie vadino tai Pranašų Mokykla. Taigi, aš pamaniau, kad nueisiu ir pasižiūrėsiu, kas ten yra. Ką gi, aš nemačiau, kad kas nors vartytųsi ant grindų, tačiau jie turėjo keistas doktrinas. Ir ten aš sutikau tą pagyvenusį žmogų, jis pasikvietė mane pas save.

Man prasidėjo atostogos. Ir vieną dieną buvau ten, užėjau į jo namus, bet jis buvo išvykęs, jis buvo išvažiavęs kažkur į Indianapolį. Jo žmona pasakė: “Viešpats jį pašaukė”.

Aš pasakiau: “Jūs norite pasakyti, jog leidžiate šitam žmogui taip pabėgti?”

Ji pasakė: “Ak, jis juk Dievo tarnas!” Girdėjau, ta vargšė senutė numirė prieš kelias savaites. Ji buvo jam pasišventusi. Nagi, štai kokią žmoną reikia gauti! Štai taip. Teisingai ar neteisingai, vis tiek jis teisus! Aš pasakiau. . . Ką gi, aš žinojau, kad jie. . .

Dabar jis. . . Broli Ryanai, ar jūs čia? Jo čia nėra. Jis buvo kitą dieną, ar ne, vaikinai?

Na, jie tiesiog gyvena iš to, ką gauna, ir jo namuose nebuvo ko valgyti. Tikrai. Aš pagavau kelias žuvelas tvenkinyje, ar ežere, Mičigane, sugrižau—sugrižau tenai. Jie namuose neturėjo netgi taukų ar riebalų, kad iškepti žuvį. Ir aš paklausiau: “Jis išvažiavo, nieko jums nepalikęs namuose?”

Atsakė: “O, bet jis juk yra Dievo tarnas, Broli Billi!” Pasakė: “Jis. . .”

Ir aš pamaniau: “Na, tebūnie palaiminta tavo širdelė. Broli, aš stovėsiu greta tavęs”. Štai taip. “Jūs tiek daug galvojate apie savo vyrą, aš pasiruošęs prisijungti ir paremti jus dėl to”. Tikra tiesa. Šiandien mums reikia daugiau tokių moterų, ir daugiau vyrų, taip galvojančių apie savo žmonas. Teisingai. Amerika būtų geresnė, jei vyrai ir žmonos būtų šitaip susijungę. Teisinga ar ne, būkite su jais. Nebūtų šitiek daug skyrybų.

Taigi, mes—mes išvažiavome į. . . Paskui aš išvažiavau. Mano kelyje namo, keistas dalykas, važiavau pro Mishawaką. Ir tuomet pamačiau automobilius—automobilius, pastatytus prie gatvės, pavadintus. . . su dideliais užrašais: “Tiktai Jėzus”. Aš pamaniau: “Ką tai. . . ‘Tiktai Jėzus’, tai turėtų būti religinga”. Važiavau tenai, ir ant dviračių buvo tie užrašai – “Tiktai Jėzus”. Ant kadilakų, T-modelio fordu, visokių kitokių, – “Tiktai Jėzus”. Pagalvojau: “Nagi, įdomu, kas tai?”

Taigi, aš nusekiau paskui ir išsiaiškinau, kad tai buvo religinis susirinkimas, kuriame buvo nuo tūkstančio penkių šimtų iki dviejų tūkstančių žmonių. Buvau girdėjęs visa tai apie jų šūkavimus, šokinėjimus ten ir atgal, keistą elgesį. Pagalvojau: “Tik pamanykite, štai kur aš pamatysiu, kas yra tie šventieji velenėliai”.

Jūs žinote, kad aš turėjau seną “Fordą”, kuris, kaip aš tvirtinau, gali važiuoti beveik trisdešimt kilometrų per valandą: penkiolika *taip* ir penkiolika aukštyn žemyn *šitaip*. Taigi, patraukęs jį prie krašto, aš. . . kai suradau vietą automobiliui pastatyti, nuėjau atgal gatve. Įėjau, apsižvalgiau, stovėjo visi, kas tik galėjo stovėti. Aš turėjau žiūrėti pro jų galvas. O jie šaukė, šokinėjo, kritinėjo, nenustygo vietoje. Pamaniau: “Štai tau, hm, kokie yra tie žmonės!”

Tačiau kuo ilgiau stovėjau tenai, tuo geriau jaučiausi. “Tai atrodo visai neblogai. Ką gi, nėra nieko blogo su tais žmonėmis. Jie nėra pamišę”. Aš šnekėjausi su kai kuriais iš jų, na, jie—jie buvo puikūs žmonės. Taigi, pasakiau. . .

Gera, taigi, tai buvo tas pats susirinkimas, iš kurio aš išvažiuoju ir pasilikau nakčiai, kuriame dalyvavau kitą dieną. Ir jūs esate girdėję, pasakojau tai savo gyvenimo istorijoje. Aš buvau ant pakylės su šimtu penkiasdešimt ar dviem šimtais, o galbūt ir dar daugiau, dvasininkų, jie norėjo, kad kiekvienas tiesiog pakiltų ir pasakytų, iš kur yra atvykę. Ir aš prisistačiau: "Evangelistas Williamas Branhamas, Jeffersonvillis", nuėjau, "Baptistas", taigi, nuėjau. Kiekvienas pasakė, iš kur atvykęs.

Ir štai, tą kitą rytą, kai nuvykau tenai. . . Visą tą naktį aš miegojau lauke, lyginau savo kėlnes ant dviejų "Fordo" sėdynių, žinote, ir aš—aš. . . tokios indiškų lininės dryžuotos kelnės, ir tokie marškinėliai, na, jūs žinote. Taigi, kitą rytą aš nuvažiuoju į susirinkimą, su tais marškinėliais. Aš įėjau. . .

Neturėjau nė trijų dolerių, dar turėjau užsipilti pakankamai benzino, kad grįžčiau namo. O paskui aš—aš nusipirkau kelias bandes, tokias pasenusias, jūs žinote, tačiau viskas buvo gerai. Nuėjau prie hidranto, pasisėmiau stiklinę vandens, žinote, jos buvo visai neblogos. Aš jas truputėlį pamirčiau, ir papusryčiauju.

Na, aš galėjau valgyti ir su jais, jie valgė du kartus per dieną. Bet nieko negalėjau paaukoti, taigi, nevalgiau—nevalgiau jų sąskaita.

Na, o paskui aš—paskui aš tą rytą nuvažiuoju tenai ir pasakiau. . . Aš tikrai turiu papasakoti šią dalį. Taigi, tą rytą aš nuvažiuoju tenai, ir jis pasakė: "Mes ieškome Williamo Branhamo, jaunojo evangelisto, kuris vakar buvo ant pakylės, jis Baptistas". Pasakė: "Mes norime, kad jis pamokslautų šį rytą". Aš pamačiau, kad ta grupelė žmonių tikrai ruošiasi ištempti mane, Baptistą. Na, o aš tik susigūžiau savo kėdėje. Vilkėjau indiškais lininėmis dryžuotomis kelnėmis ir marškinėliais; žinote, o mes vilkime pritinkančiais dvasininkams rūbais, todėl. . . Ir aš *šitaip* susigūžiau kėdėje. Na, o jis klausė du ar tris kartus. Aš sėdėjau šalia tamsiaodžio brolio.

Priežastis, dėl kurios suvažiuojimas vyko Šiaurėje, buvo ta, kad tuomet Pietuose buvo segregacija. Taigi, jie negalėjo jo pravesti Pietuose.

Taigi, aš norėjau sužinoti, ką reiškė "Tiktai Jėzus". Ir pamaniau: "Jei tai Jėzus, tuomet viskas tvarkoje. Tuomet jokio skirtumo, ar tai yra. . . koku būdu tai vyksta, jeigu tiktai tai yra Jis".

Na, aš pabuvau tenai dar truputėlį, stebėjau juos, o jie kvietė dar du ar tris kartus. O tas tamsiaodis brolis pažvelgė į mane, paklausė: "Ar jūs pažistate jį?" Aš—aš—aš. . . Atėjo išaiškinimo metas. Negalėjau pameluoti tam žmogui, nenorėjau.

Pasakiau: “Klauskite, broli. Taip, aš jį pažįstu”.

Jis tarė: “Puiku, eikite, atveskite jį”.

Pasakiau: “Na, aš—aš pasakysiu jums, broli”, – tariau, – “aš ir esu jis. Bet, suprantate”, – tariau, – “pažiūrėkite, aš...šios lininės dryžuotos kelnės”.

“Tik eikite tenai”.

Pasakiau: “Ne, aš negaliu tenai eiti”, – tęsiau, – “su tokiomis kelnėmis, šitaip, tie marškinėliai”.

Pasakė: “Tiem žmonėms nesvarbu, kaip jūs apsilinkę”.

Aš pasakiau: “Gera, klausykite, nesakykite to. Girdite?”

Tariau: “Žiūrėkite, su šitomis kelnėmis aš nenoriu tenai eiti”.

Paklausė: “Ar kas nors žino, kur yra Williamas Branhamas?”

Jis sušuko: “Štai jis! Štai jis!”

O, aiman! Mano veidas išraudo, jūs žinote; ir, žinote, jokio kaklaryšio; ir tie marškinėliai, suprantate, tokiais trumpomis rankovėmis. Ir aš nužingsniauau tenai, mano ausys liepsnojo. Niekuomet nebuvęs prie mikrofono.

Taigi, pradėjau tenai pamokslauti, parinkau ištrauką, niekuomet jos neužmiršiu: “*Pragare turtuolis pakėlė akis, ir tuomet jis sušuko*”. Daugelį kartų aš pamokslavau šiuos tris dalykus: “*Eikite pažiūrėti žmogaus*”, “*Ar tai tiki?*” ar “*Tuomet jis sušuko*”. Ir aš tęsiau: “Tenai nėra gėlių, ir tuomet jis šaukė. Tenai nėra maldos susirinkimų, tuomet jis šaukė. Tenai nėra vaikų, tuomet jis šaukė. Nėra giesmių, ir tuomet jis šaukė”. Tuomet šaukiau aš.

Taigi, po to, kai viskas baigėsi, nagi, vajė, jie tiesiog...jie visi apsupo mane, norėjo, kad atvažiuočiau ir pravesčiau jiems susirinkimą. Aš pagalvojau: “Klausykite, galbūt aš esu šventasis velenėlis!” Suprantate? Na, aš pagalvojau: “Galbūt...” Suprantate, jie buvo tokie puikus žmonės.

Ir aš išėjau iš ten. Žmogus, kaubojiškais batais, didele kaubojiška skrybėle, aš paklausiau: “Kas jūs?”.

Jis tarė: “Aš esu vyresnysis, *taip ir taip*, iš Teksaso”.

Aš pamaniau: “Ką gi, atrodo...”

Priėjo kitas bičiulis tokiais plačiomis, susegamomis prie kelių kelnėmis, jūs žinote, jas vilki žaisdami golfą, ir tokiu vilnoniu megztuku. Jis tarė: “Aš esu dvasininkas, *taip ir taip*, iš Floridos. Ar galėtumėte atvykęs prvesti...”

Pamaniau: “Aš tikrai gerai jaučiuosi, vaikine, štai šiomis lininėmis dryžuotomis kelnėmis ir marškinėliais. Tai tiesiog puiku”.

Na, jūs esate girdėję mano gyvenimo istoriją apie šiuos dalykus, todėl aš sustosiu čia ir jums papasakosiu kai ką, ko niekada anksčiau nebuvau pasakojęs. Pirmiausia aš noriu jūsų

paklausti...ruošiausi tai apeiti. Niekada anksčiau savo gyvenime nepasakojau to viešai. Jei jūs pažadėsite mane mylėti, pasistengsite ir po to, kai jums tai papasakosiu, mane mylėti, pakelkite savo ranką. Tvarkoj. Tai – jūsų pažadas, jūs turėsite jo laikytis.

Tą vakarą sėdėjau susirinkime, jie, giedodami savo giesmes, ploja. Ir jie giedojo: „Aš...“ Tą giesmelę: „*Žinau, kad tai Kraujas, žinau, kad tai Kraujas*“. Ir jie judėjo pirmyn atgal praėjimuose, ir visa kita, tiesiog šūkavo ir šlovino Viešpatį. Aš pagalvojau: „Man tai skamba labai mielai“. Pradėjau...

Jie visą laiką rėmėsi Apaštalų darbais, Ap. darbų 2:4, Ap. darbų 2:38, Ap. darbų 10:49, visa tai. Aš pamaniau: „Klausykite, tai juk Šventasis Raštas! Tikrai niekuomet prieš tai nemačiau To šitaip“. Tačiau, o, mano širdis liepsnojo, pagalvojau: „Tai nuostabu!“ Kai pirmą kartą aš juos susitikau, pagalvojau, kad jie – tai grupė šventųjų velenėlių, ir pamaniau: „O, vajė! Dabar jie – grupė angelų“. Matote, aš pakeičiau savo nuomonę išties greitai.

Taigi, sekantį rytą, kai Viešpats davė man tokią puikią proga pravesti tuos susirinkimus, pagalvojau: „O, nagi aš būsiu su ta grupe žmonių! Tai lyg ir turėtų būti tie vadinamieji ‘šaukiantys metodistai’. Tik pažengę tolėliau“, – maščiau. „Galbūt taip ir yra“. Taigi, aš galvojau: „Gera, aš esu...man išties tai patiko. O, juose yra kažkas, kas man patinka, jie yra nuolankūs ir malonūs“.

Na, o vieno dalyko negalėjau suprasti – kalbėjimo kitomis kalbomis, tai mane sudomino. Ir aš... Ten buvo vienas žmogus, kuris, sakysime, sėdėjo *čia*, o kitas *čia*, ir jie buvo grupės vadovai. Šis pakildavo ir kalbėdavo kalbomis, o šis aiškindavo ir sakydavo kai ką apie susirinkimą ir panašiai. Aš pamaniau: „Na, tai tau, turiu šitai išsiaiškinti!“ O paskui, atvirkščiai: nusileido ant *to*, o paskui grįžo ant *ano*; ir kiekvienas kalbėjo kalbomis, aiškino. Likusi bažnyčia kalbėjo, tačiau neatrodė, kad aiškinimas ateitų kaip tiems dviems vyrams. Taigi, aš mačiau juos sėdinčius netoli vienas kito, pamaniau: „O, tai tau, jie turėtų būti Angelai! Sėdėdamas tenai gale...“

Visuomet, kai būdavo taip (jūs žinote), jog aš negalėdavau suprasti, Tai nusileisdavo ant manęs. Ir aš turėdavau būdą sužinoti tam tikrus dalykus, jei Viešpats norėdavo, kad aš sužinočiau, suprantate. Ir aš ne... Štai dėl ko aš sakau, kad niekuomet prieš tai to nekalbėjau viešai. Jeigu aš iš tiesų noriu ką nors sužinoti, paprastai Viešpats man tai pasako. Štai dėl ko yra ši dovana, jūs suprantate. Na, tu negali tiesiog pateikti to žmonėms, tai panašu į perlų mėtyimą kiaulėms. Tai neliečiamas, šventas dalykas, ir tu nenori to daryti. Taigi, aš būsiu atsakingas prieš Dievą. Kaip priekaištavimas broliui ir panašiai, aš nesistengsiu sužinoti kažką blogo apie brolių.

Kartą sėdėjau prie stalo su tokiu žmogumi, jis apkabino mane, ir pasakė: “O, Broli Branhamai, aš myliu jus”. O aš toliau jaučiau kažkokį judėjimą. Pažvelgiau į jį. Jis neturėjo man to sakyti; aš žinojau, kad jis nemyli, suprantate, nes tenai buvo tai. Jis buvo tikras veidmainis, jei kada nors toks yra buvęs, suprantate, tenai, apkabinęs mane ranka.

Aš pasakiau: “Ką gi, gerai”, nuėjau. Aš nenoriu to sužinoti. Jau geriau pažinočiau jį taip, kaip pažistu, kaip savo brolių, tegu ir toliau taip būna. Tegu visa kita padaro Dievas. Suprantate? O aš nenoriu... nežinau, nenoriu žinoti tokių dalykų.

Ir daugelį kartų tokiuose reikaluose, ne čia, ne bažnyčioje. Sėdėsiu kambaryje, restorane, o Šventoji Dvasia pasakys man tai, kas įvyks. Štai čia yra žmonės, kurie žino, kad tai – tiesa. Būsiu pas save namuose ir sakysiu: “Na, būk atsargus, po kurio laiko atvažiuos mašina. Tai bus *toks, toks* žmogus. Pasikviesk juos, nes Viešpats pasakė, kad jie bus čia”. “Kai mes eisime gatve, įvyks *tam tikri* dalykai. Būk atsargus toje sankryžoje, nes tavęs vos nepartrenks”. Ir, tiesiog pasižiūrėkite, ar taip ir neivyks, suprantate, kiekvieną kartą, iš tiesų tobulai! Na, tu nenori per daug mestis į tai, kadangi tu... Tai—tai yra... Tu gali tuo naudotis, tai – Dievo dovana, bet turi stebėti, ką su ja darai. Dievas laikys tave atsakingu už tai.

Pažvelk į Mozę. Mozė buvo Dievo siųstasis (ar tikite tuo?), iš anksto paskirtas, iš anksto nulemtas ir sukurtas pranašu. Ir Dievas nusiuntė jį tenai, pasakė: “Eik, kalbėk uolai”, po to per ją buvo suduota. Pasakė: “Eik, kalbėk uolai, ir ji duos vandens”.

Tačiau Mozė piktai nuėjo tenai ir sudavė per uolą. Vanduo neištryško, jis vėl sudavė, tarė: “Jūs, maištininkai! Argi galėsime iš šitos uolos išgauti jums vandens?”

Matote, ką Dievas padarė? Vanduo ištryško, bet pasakė: “Ateik čia, Moze”. Tai buvo galas, suprantate. Tu turi stebėti tuos dalykus, taigi, tu...ką tu darai su Dieviškomis dovanomis.

Kaip pamokslininkas, geras stiprus pamokslininkas, ir išeina, pamokslauja tiktai kad paimtų aukas ir pinigus, jis bus atsakingas prieš Dievą už tai. Teisingai. Tu turi stebėti, ką darai su Dieviškomis dovanomis. Ir, arba stengiesi susikurti didelį prestižą ar didelį vardą kokiai bažnyčiai, ar didelį vardą sau pačiam. Verčiau jau aš būsiu dvejuose ar trejuose vakariniuose susirinkimuose ir patrauksiu dar kažkur, būsiu nuolankus, nepasikelsiu. O jūs žinote, ką turiu omenyje. Taip, pone, visuomet būk savo vietoje, kad Dievas galėtų uždėti Savo ranką ant tavęs.

Tai yra vidinis Gyvenimas dabar, atminkite.

Taigi, paskui tą dieną aš pamaniau: “Ką gi, aš prieisiu”. Ir buvau taip suneramintas tų žmonių, pagalvojau: “Aš išsiaiškinsiu dėl šių žmonių”. Kai baigėsi tarnavimas, aš laukiau jų kieme. Apsišvalgiau. Suradau vieną jų, tariau: “Sveiki, pone!”

Jis tarė: “Sveikas!” Pasakė: “Ar ne jūs tas jaunas pamokslininkas, kuris pamokslavo šį rytą?”

Aš pasakiau: “Tuomet aš buvau dvidešimt trejų. Tariau: “Taip, pone”.

Jis paklausė: “Koks jūsų vardas?”

Aš pasakiau: “Branhamas”. Ir paklausiau: “O jūsų?”

Ir jis pasakė savo vardą. Aš pagalvojau: “Ką gi, na, jei tik dabar galėčiau sukontaktuoti su jo siela”. Ir vis dar nežinojau, kas taip veikė. Aš pasakiau: “Gera, sakykite, pone”, – tariau, – “jūs, žmonės, čia kažką turite, ko neturiu aš”.

Jis pasakė: “Ar tapęs tikinčiuoju gavote Šventąją Dvasią?”

Aš pasakiau: “Na, aš esu Baptistas”.

Jis pasakė: “Bet ar tapęs tikinčiuoju priėmėte Šventąją Dvasią?”

Aš pasakiau: “Na, broli, ką tu turi omenyje?” Tariau: “Aš—aš neturiu to, ką jūs visi turite, žinau tai!” Pasakiau: “Kadangi jūs turite kažką, kas atrodo taip galingai ir taip...”

Paklausė: “Ar jūs kada nors esate kalbėjęs kalbomis?”

Aš pasakiau: “Ne, pone”.

Tarė: “Aš jums iškart pasakysiu – jūs negavote Šventosios Dvasios”.

O aš tariau: “Na, jei aš... Jei to reikia, kad gauti Šventąją Dvasią, tuomet aš negavau Jos”.

Taigi, jis pasakė: “Ką gi, jei jūs nekalbate kalbomis, tai Jos negavote”.

Toliau taip palaikydamas pokalbį, tariau: “Na, ir kur aš galiu Ją gauti?”

Pasakė: “Įeik ten į kambarį ir pradėk siekti Šventosios Dvasios”.

O aš toliau stebėjau, jūs žinote. Jis nežinojo, ką aš dariau, bet jis... Žinojau, kad jis truputį keistai jautėsi, kadangi jis... jo akys pasidarė idėmios, kai jis žvelgė į mane. Ir jis... Tačiau jis buvo tikras Krikščionis. Jis buvo absoliučiai, šimtu procentų, Krikščionis. Teisingai. Na, aš pagalvojau: “Šlovė Dievui, štai Šitai! Aš—aš turėjau—aš turėjau kažkur pasiekti šį altorių”.

Išėjau, apsidairiau aplinkui, pagalvojau: “Aš susirasiu tą kitą žmogų”. Ir kai radau jį, pradėjau su juo kalbėtis, pasakiau: “Kaip laikotės, pone?”

Jis tarė: “Sakykite, kokiai bažnyčiai priklausote?” Jis tęsė: “Jie sakė man, kad esate Baptistas”.

Atsakiau: “Taip”.

Ir jis paklausė: “Ar jūs dar negavote Šventosios Dvasios?”

Pasakiau: “Na, aš nežinau”.

Paklausė: “Ar kada nors kalbėjote kalbomis?”

Aš tariau: “Ne, pone”.

Pasakė: “Jūs negavote Jos”.

Pasakiau: “Ką gi, aš žinau, kad neturiu to, ką jūs visi turite. Aš tai žinau”. Tariau: “Tačiau, mano broli, aš iš tiesų Jos trokštu”.

Jis pasakė: “Na, ten yra—ten yra baseinas, viskas paruošta”.

Paaiškinau: “Aš jau pakrikštytas. Tačiau”, – tariau, – “aš—aš negavau to, ką jūs visi gavote”. Pridūriau: “Jūs turite kažką, ko aš—aš iš tiesų trokštu”.

Ir jis pasakė: “Na, tai puiku”.

Aš stengiausi jį sugauti, jūs suprantate. Ir jeigu aš... Kai galiausiai aš pagavau jo dvasią (taigi, tai buvo kitas žmogus), jei kada nors kalbėjausi su negarbingu veidmainiu, tuomet jis toks ir buvo! Jis gyveno... Jo žmona buvo tamsiaplaukė, jis gyveno su šviesiaplauke ir su ja turėjo du vaikus. Gėrimas, keiksmas, apsilankymai užėigose, ir visa kita, bet vis dėlto būna tenai ir kalba kalbomis, ir pranašauja.

Tuomet aš pasakiau: “Viešpatie, atleisk man”. Nuvažiavau namo. Tariau: “Aš tiesiog gausiu... Aš negaliu to suprasti. Atrodo, kad palaiminta Šventoji Dvasia nusileidžia ir ant to veidmainio”. Pasakiau: “Negali būti! Tai viskas”.

Paskui ilgą laiką nagrinėjau ir meldžiau, galvojau, kad, jei galėsiu būti su jais, galbūt galėsiu išsiaiškinti, kas ir kaip. Štai jis, tikras Krikščionis; ir kitas – tikras veidmainis. Tuomet aš pamaniau: “Kaip tai? Och”, – tariau, – “Dieve, galbūt—galbūt su manimi kažkas ne taip”. Ir pasakiau, būdamas fundamentalistu: “Tai bus... turiu pamatyti tai Biblijoje. Tai turi būti”.

Man viskas, kas veikia, turi atsiskleisti Biblijoje arba tai nėra teisinga. Tai turi ateiti iš Čia. Tai turi būti įrodyta Biblijoje, ne tiktai vienoje vietoje, turi praeiti per visą Bibliją. Turiu tuo patikėti. Tai turi susiderinti ir susijungti su kiekviena Šventojo Rašto vieta arba aš tuo nepatikėsiu. O be to, ir Paulius pasakė: “Jei angelas iš Dangaus ateitų, skelbdamas kitokią evangeliją, tebūnie prakeiktas”. Taigi, aš tikiu Biblija.

Ir aš tariau: “Niekuomet nemačiau nieko panašaus Biblijoje”.

Prabėgus dvejiems metams, po to, kai netekau žmonos ir visko, buvau tenai, Green’s Millyje, savo vietelėje, meldžiausi. Išbuvau toje oloje dvi ar tris dienas, dvi dienas išbuvau. Išeidavau truputį atsikvėpti, įkvėpti oro. Ir kai aš išeidinėjau, mano Biblija gulėjo ant rasto galo, prie įėjimo. Senas nuvirtęs medis, jame buvo toks išsišakojimas. Ir aš... Tenai buvo *toks* išsišakojimas iš viršaus, o medis gulėjo nusviręs žemyn. Aš apsižergiu tą rastą ir guliu ant jo naktį, taip žvelgdamas į dangų, *šitaip* susidėjęs rankas, o kartais taip ir užmiegu, gulėdamas ant to rasto, melddamasis. Būnu tenai kelias dienas, nevalgau, negeriu, tik meldžiuosi. Ir išeidavau iš tos olos įkvėpti gaivaus oro; nes ten buvo vėsu ir drėgna.

Taigi, paskui aš išėjau, mano Biblija gulėjo ten, kur aš ją buvau padėjęs praeitą dieną, ji buvo atversta ties Laišku Žydams, 6-tu skyriumi. Ir pradėjau skaityti: “Todėl palikę... prie... kreipkimės prie tobulo mokslo, užuot vėl dėję pamatus iš atsivertimo nuo negyvų darbų, iš tikėjimo Dievu”, ir taip toliau. “Nes nebeįmanoma, kad tie, kurie kartą jau buvo apšviesti, taptų dangaus dovanos ir pašaukimų dalininkais”, ir taip toliau. Tačiau pasakytą: “Bet erškėčiai bei usnys, kurie yra netoli išmetimo, kurių galas... vanduo... lietūs lyja ant žemės, kad ji būtų įdirbta ir paruošta tiems, kurie yra-kurie yra netoli išmetimo, su erškėčiais ir usnimis, kurie galiausiai bus sudeginti”.

Ir kažkas sužė: “Ūūūūššš!”

Aš pagalvojau: “Čia Tai. Aš dabar išgirsiu, kad Jis ką nors... Jis mane čia pažadino, Jis dabar ruošiasi man duoti regėjimą”. Ir aš laukiau, sėdėjau ten ant rasto galo, laukiau. Atsistočiau, vaikštinėjau pirmyn atgal, šen ir ten. Sugrižau – niekas nevyksta. Vėl grįžau į savo olą – niekas nevyksta. Stovėjau tenai, mąščiau: “Na, kas gi tai?”

Vėl priėjau prie savo Biblijos, ir, o, Tai vėl nužė pro mane. Aš Ją pakėliau, pagalvojau: “Ką Jis nori, kad aš perskaityčiau?” Tebeskaičiau apie “atgailą Dievui ir tikėjimą”, ir taip toliau, ir perskaičiau ten, kur sakoma: “Lietūs lyja ant žemės, kad ji būtų įdirbta ir paruošta, tam, kam ir yra skirta, štai, bet erškėčiai ir usnys, kurie yra netoli išmetimo, kurie galiausiai bus sudeginti”. Ir, o, Tai sukrėtė mane!

Ir aš pamaniau: “Viešpatie, ar Tu ruošiesi duoti man regėjimą apie tai, ką...” Aš buvau ten, aukštai, kad paklausčiau Jį ko kito.

Paskui iškart priešais save išvydau sukantis pasaulį, jis visas sukosi ratu. Ir štai išėjo žmogus, apsirengęs baltai, pakelta galva, taip sėdamas Sėklas. Ir kai jis nuėjo,

praeidamas, kai tik nuėjo už kalvos, paskui jį atėjo žmogus, apsilvilkęs juodai, nuleidęs galvą, sėdamas sėklas. Ir kai gerosios Sėklos išaugo, – tai buvo kviečiai; o kai blogosios sėklos išaugo, – tai buvo piktžolės.

O paskui žemėje prasidėjo didelė sausra, kviečiai nuleido savo galvas, jie buvo netoli žūties, trokštantys. Ir aš pamačiau visus žmones iškeltomis rankomis, meldžiančius Dievo atsiųsti vandens. O paskui pamačiau piktžoles nuleistomis galvomis, nusilenkiančias dėl vandens. Ir tuojau atslinko dideli debesys, ir prapliupo lietus. Ir kai palijo, kviečiai, kurie buvo visi nulinkę, pakilo: “Uuś”, ir atsistojo. Ir piktžolės, tiesiog jų pašonėje, pakilo: “Uuś”, ir atsistojo.

Aš pamaniau: “Na, kas gi čia?”

Paskui Tai ateina pas mane. Štai taip. Tas pats lietus, kuris augina kviečius, augina ir piktžoles. Ir ta pati Šventoji Dvasia gali nusileisti į žmonių grupę, ir gali palaiminti veidmainių lygiai taip pat, kaip Ji laimina ir kitą. Jėzus pasakė: “Pagal jų vaisius atpažinsite”, taigi. Ne tai, kad jis šaukia ar džiūgauja, bet “pagal jų vaisius atpažinsite juos”.

Aš pasakiau: “Štai kaip!” “Aš supratau tai, Viešpatie”. Pasakiau: “Tuomet tai tikrai yra Tiesa”. Tas žmogus... Tu gali turėti dovanas nepažinęs Dievo.

Taigi, paskui aš—paskui aš labai kritiškai žiūrėjau į kalbėjimą kitomis kalbomis, jūs suprantate. Bet kartą, vėliau, kaip Dievas patvirtino man tai!

Aš krikštijau upėje – Ohajo upėje – savo pirmuosius atsivertusius žmones, krikštijau septynioliktąjį, kai pradėjau krikštyti, sakiau: “Tėve, kaip aš krikštiju jį vandeniui, Tu krikštyk jį Šventąja Dvasia”. Pradėjau leisti—leisti jį į vandenį.

Ir kaip tik tuomet iš dangaus, iš viršaus nusileido sukuryš, ir apšvietė ta Šviesa. Šimtai, šimtai žmonių krante, antra valanda popiet, birželis. Ir Ji pakibo tiksliai virš manęs. Iš ten prakalbo Balsas, pasakė: “Kaip Jonas Krikštytojas buvo siustas pirmojo Kristaus atėjimo šaukliu, tu gavai... turi Žinią, kurią neši pirm Antrojo Kristaus Atėjimo”. Ir tai vos ne mirtinai mane išgąsdino.

Aš sugrižau, ir visi tie žmonės – liejyklos darbininkai ir visi jie, vaistinininkas, ir visi kiti, buvo krante. Tą popietę pakrikštijau du ar tris šimtus žmonių. Ir kai jie išvedė mane, ištraukė mane iš vandens, priėjo diakonai ir kiti, paklausė manęs, sakė: “Ką reiškė ta Šviesa?”

Didelė grupė tamsiaodžių iš Gilead Age Baptistų bažnyčios ir iš tos Lone Star bažnyčios, daugelis iš jų buvo ten, jie pradėjo šaukti, kai pamatė, kas dedasi, žmonės alpo.

Aš mėginau išlaipinti iš valtės merginą, kuri ten sėdėjo, vilkėdama maudymosi kostiumėlį, sekmadieninės mokyklos bažnyčioje mokytoja, ir paprašiau: “Ar negalėtum išlipti, Margie?”

Ji atsakė: “Billy, man nebūtina išlipti”.

Aš tariau: “Teisingai, nebūtina, tačiau iš pagarbos Šventajam Raštui pasitraukčiau iš tos vietos, kur krikštijama”.

Ji pasakė: “Man nebūtina išlipti”.

Ji sėdėjo tenai kikendama ir šaipydamosi iš manęs, kadangi ji netikėjo krikštu, na, o paskui, kai Viešpaties Angelas nusileido, ji parpuolė į valtį. Šiandien ta mergina psichiatrinėje įstaigoje. Taigi, jūs negalite žaisti su Dievu. Suprantate? Na, o vėliau... Graži mergina, paskui pradėjo gerti, jai smogė buteliu, alaus buteliu, prakirto visą veidą. O, kaip baisiai ji atrodė! Štai kaip atsitiko.

Ir vėliau visą gyvenimą aš mačiau tai, mačiau tai veikiant, mačiau regėjimus, kaip tie dalykai įvyks. Paskui, truputį vėliau, Tai ir toliau mane labai neramino, ir visi sakė, kad Tai yra klaidinga. Aš išvykau į savo mielą vietelę, ten, kur aš visuomet giliai melsdavausi. Ir aš... Kiek aš besimeldžiau, kad Tai nebeateitų pas mane, Tai visvien ateidavo. Taigi, aš buvau tiesiog... Buvau—buvau gamtos apsaugos inspektoriumi Indianos valstijoje. Aš parėjau, tenai sėdėjo žmogus, mano maldyklos pianistės brolis. Jis paklausė: “Billy, ar važiuosi su manimi į Madisoną popiet?”

Pasakiau: “Negaliu, turiu nueiti į girininkiją”.

Ir aš... tiesiogėjau aplink namą, nusiiminėjau diržą, ginklo diržą ir kitką, raitojausi rankoves. Mes gyvenome dviejų kambarių namelyje, ruošiausi nusiprausti ir pasirengti valgymui. Buvau nusiprausęs, ir praeidinėju pro tą namo pusę, po dideliu klevu, ir staiga Kažkas suūžė: “Uūūūšššš!” Aš vos neapalpau. Pažvelgiau, ir supratau, jog Tai vėl.

Atsisėdau ant laiptų, o jis iššoko iš automobilio ir pribėgo prie manęs, pasakė: “Billy, blogai jautiesi?”

Pasakiau: “Ne, nieko”.

Jis paklausė: “Kas atsitiko, Billy?”

Aš pasakiau: “Nežinau”. Tariau: “Viskas tvarkoje, broli, eik. Dėkoju tau”.

Mano žmona išėjo ir atnešė šotį vandens, paklausė: “Mielasis, kas nutiko?”

Pasakiau: “Nieko, brangioji”.

Tuomet ji tarė: “Tai eime, pietūs paruošti”, ir apglėbė mane, stengdamasi nuvesti.

Aš pasakiau: “Brangioji, aš—aš noriu tau kai ką pasakyti”. Tariau: “Paskambink jiems ir pasakyk, kad manęs nebus tenai popiet”. Pasakiau: “Meda, širdele”, – tariau, – “žinau, kad savo širdyje myliu Jėzų Kristų. Žinau, kad perėjau nuo mirties į Gyvenimą. Tačiau nenoriu, kad šėtonas turėtų ką nors bendro su manimi”. Pasakiau: “Aš nebegaliu taip toliau, esu belaisvis”. Tariau: “Visą tą laiką, kai vyko šie dalykai, ir būdavo šie regėjimai, ir panašiai. Arba kas tai bebūtų”, – pasakiau, – “tai atsitikdavo man”. Aš nežinojau, kad tai buvo regėjimas. Nevadinau to regėjimu. Pasakiau: “Tie kaip ir transai”, – pasakiau, – “nežinau, kas tai. Ir, mieloji, aš—aš—aš—aš nenoriu apsigauti su tuo, jie—jie sako, kad tai yra šėtonas. O aš myliu Viešpatį Jėzų”.

“O”, – tarė ji, – “Billy, tu neturi klausyti, ką tau sako žmonės”.

Aš tariau: “Bet, mieloji, pažiūrėk į kitus pamokslininkus”. Pasakiau: “Aš—aš to nenoriu”. Tariau: “Eisiu į tą savo vietą miškuose. Turiu apie penkiolika dolerių, pasirūpink Billiu”. Tada Billis buvo mažas berniukas. Aš pasakiau: “Tu-tu paimk. . . Tai pakankamai jums su Billiu pragyventi, trumpam. Paskambink jiems ir pasakyk, kad aš galbūt grįšiu rytoį, o galiu ir visai negrįžti. Jei aš negrįšiu per penkias dienas, atsiųsk žmogų į tą mano vietą”. Ir pasakiau: “Meda, aš neišeisiu iš tų miškų, kol Dievas nepažadės man, kad Jis paims tai nuo manęs ir niekuomet neleis vėl tam atsitikti”. Tik pamanykite, koks gali būti žmogaus nežinojimas!

Tą vakarą aš nuėjau tenai. Grįžau į tą seną trobelę iki kitos dienos; buvo jau vėlu. Kitą dieną ruošiausi nueiti į savo stovyklą, į viršų ant. . . tolyn už kalno, greičiau, už kalvos, pakilti į tuos miškus. Manau, kad ir FTB nebūtų galėję manęs ten surasti. Taigi, ta trobelė. . . Meldžiausi visą popietę, kol pasidarė pernelyg tamsu. Aš meldžiausi, skaičiau Bibliją, kur pasakyta: “Pranašų Dvasia pavaldi pranašui”. Negalėjau to suprasti. Trobelėje pasidarė pernelyg tamsu.

Kai buvau vaikas, spėsdavau spąstus, turėjau ten spąstų eilę, nueidavau, žvejodavau, ir pasilikdavau nakčiai. Tenai ta sena, apšiurusi trobelė stovėjo metų metais. Galbūt ji kažkam priklausė prieš tai, kai viskas tapo taip, kaip yra.

Taigi, aš tiesiog laukiau tenai. Pamaniau: “Ką gi”. Slinko pirma valanda, antra valanda, trečia valanda ryto, vaikščiojau šen bei ten, pirmyn atgal. Atsisėdau ant suoliuko, mažo. . . ne suoliuko, o ant tokios dėžės. Sėdėjau tenai ir mąščiau: “O Dieve, kodėl Tu man taip darai?” Tariau: “Tėve, Tu žinai, aš myliu Tave. Tu žinai, kad aš Tave myliu! Ir aš—aš—aš nenoriu būti apstėtas šėtono. Nenoriu, kad su manimi vyktų tie dalykai. Prašau, Dieve, niekada daugiau neleisk, kad taip atsitiktų.

Pasakiau: “Aš—aš myliu Tave. Aš nenoriu eiti į pragarą. Kokia nauda iš manęs, kai aš pamokslauju ir stengiuosi, ir dedu visas savo pastangas, jeigu esu neteisis? Ir ne tik aš pats traukiu į pragarą, aš klaidinu tūkstančius kitų”. Arba šimtus kitų tomis dienomis. Ir aš pasakiau... Turėjau didelį tarnavimą. Ir tariau: “Ką gi, aš—aš nenoriu, kad tai man vėl atsitiktų”.

Ir atsisėdau ant to suoliuko. Paprasčiausiai sėdėjau, o, štai tokioje padėtyje, tiesiog *šitaip*. Ir staiga pamačiau Šviesą mirgant kambaryje. Ir pamaniau, kad kažkas ateina su žibintu. Apsidairiau, ir pamaniau: “Ką gi...” Tai buvo čia, tiesiai prieš mane. Ten buvo senos medinės grindys. Ten buvo Tai, tiesiai prieš mane. O kampe stovėjo tokia cilindro formos krosnelė nuplėštu viršumi. Ir—ir štai *čia*, ant grindų buvo Šviesa, ir aš pagalvojau: “Na, iš kur gi tai? Nagi, negali sklisti...”

Apsidairiau. Tai buvo virš manęs, *ta* pati Šviesa, štai čia virš manęs, tiesiog *šitaip* kaba. Sukdamasi ratu kaip ugnis, lyg ir smaragdinės spalvos, šitaip užė: “Ūūšš, ūūšš, ūūšš!”, viršuje, štai taip. Aš į Tai pažvelgiau ir pagalvojau: “Kas Tai yra?” Na, Tai išgąsdino mane.

Ir išgirdau, kaip kažkas ateina, [Brolis Branhamas imituoja kažką einant—Red.], paprasčiausiai ėjo, tiktai kad buvo basas. Ir išvydau įeinančio Žmogaus koją. Kambaryje visur tamsu, išskyrus tą vietą, kur Tai švietė žemyn. Ir pamačiau įeinančio Žmogaus koją. Jis įėjo į kambarį, priėjo, Jis buvo apie... atrodė kaip devyniasdešimt kilogramų sveriantis Žmogus. Jis buvo *šitaip* sukryžiaavęs rankas. Taigi, aš Tai mačiau Sūkuryje, girdėjau Tai kalbant man, ir mačiau Tai Šviesos formoje, tačiau pirmą kartą aš pamačiau To atvaizdą. Tai priėjo prie manęs išties arti.

Ką gi, mieli bičiuliai, aš—aš pagalvojau, jog man pritrūks drąsos. Aš... Tik įsivaizduokite! Įsivaizduokite save tenai, ir Tai privers jus pasijusti lygiai taip pat. Galbūt jūs nuėjote daugiau kelio, nei aš, galbūt Krikščioniu buvote ilgiau, tačiau Tai privers jus šitaip pasijusti. Kadangi po šimtai šimtų aplankymų mane paralyžuoja, kai tik Jis arti prieina. Kartais Tai netgi priverčia mane... Aš beveik visiškai nualpstu, daugelį kartų būnu toks silpnas, kai palieku pakylą. Jei likčiau penelyg ilgai, visiškai nusilpčiau. Mane vežiodavo valandomis, o aš net nežinodavau, kur esu. Ir negaliu to paaiškinti. Perskaitykite štai čia, Biblijoje, ir Ji Tai paaiškins. Šventasis Raštas taip sako!

Taigi, sėdėjau ten, ir žiūrėjau į Jį. Aš—aš laikiau savo ranką *šitaip*. Jis žvelgė tiesiai į mane, taip maloniai. Bet Jo Balsas buvo labai gilus, Jis tarė: “Nebijok, aš siustas nuo Visagalio Dievo Akivaizdos”. Ir kai Jis prakalbo, tas Balsas, tai buvo tas pats Balsas, kuris kalbėjo man, kai tebuvaу dvejų metų, visą laiką. Žinojau, kad tai buvo Jis. Pamaniau: “Dabar...”

Ir išgirdau. Dabar paklauskite pokalbio. Pacituosiu jį kaip galėdamas geriau, sąmoningai, žodis po žodžio, kadangi vargiai bepamenu.

Jis... Aš tariau... Taip pažvelgiau į Jį. Jis tarė: “Nebijok”, – labai ramiai, pasakė, – “Aš siųstas nuo Viešpaties Dievo Akivaizdos pasakyti tau, kad tavo ypatingas gimimas...” Jūs žinote, koks tenai buvo mano gimimas. Ta pati Šviesa pakibo virš manęs, kai tik gimiau. Taigi, Jis tarė: “Tavo ypatingas gimimas ir neteisingai suprastas gyvenimas buvo tam, kad parodyti, jog tu turi eiti per visą pasaulį ir melstis už ligonius”. Sakė: “Ir, nepaisant, kas jiems būtų...” Ir Jis nurodė (Dievas, Kuris yra mano Teisėjas, žino) tai, Jis nurodė “vėžį”. Pasakė: “Niekas... Jei tu padarysi, kad žmonės patikėtų tavimi, ir būsi nuoširdus, kai melsies, niekas neatsilaikys prieš tavo maldas, netgi vėžys”. Matote: “Jei padarysi, kad žmonės patikėtų tavimi”.

Ir pamačiau, kad Jis nėra mano—mano priešas, Jis yra mano draugas. Aš nežinojau, ar—ar mirštu, ar kas vyksta, kai Jis taip prie manęs ėjo. Pasakiau: “Na, Pone”, – tariau, – “aš esu...” Argi aš ką nors žinojau apie išgydymus ir tokius dalykus kaip dovanos? Pasakiau: “Na, Pone, aš esu a—aš—esu vargšas žmogelis”. Ir tęsiau: “Aš esu tarp savo giminių. Aš—aš gyvenu su savo giminaičiais, kurie yra vargšai. Esu nemokytas”. Tariau: “Ir aš—aš—nesugebėsiu, jie ne—jie nesupras manęs”. Pasakiau: “Jie—jie ne—jie neklausys manęs”.

O Jis tarė: “Kaip pranašui Mozei buvo duotos dvi dovanos, ženklai”, – tikriau sakant, – “kad patvirtinti jo tarnavimą, taip ir tau bus duota dvi—taip ir tau duotos dvi dovanos, kad patvirtinti tavo tarnavimą”. Jis tarė: “Viena bus tokia, kad tu paimsi žmogaus, už kurį meldiesi, ranką, su savo kaire ranka paimsi jo dešinę”, – ir tęsė, – “paskui tiesiog stovėk ramiai ir turėsi... tavo kūną paveiks fizinis efektas”. Tarė: “Tuomet tu melsies. Ir jei tai praeis, liga bus išėjusi iš žmonių. Jei nepraeis, prašyk palaiminimo ir nueik sau”.

“Gerai”, – tariau, – “Pone, aš bijau, kad jie nepriims manęs”.

Jis pasakė: “Bus kitas dalykas, jei jie neklausys šito, tuomet jie klausys kito”. Tarė: “Tuomet bus taip, kad tu netgi žinosi jų širdies paslaptį”. Pasakė: “Šito jie klausys”.

“Gerai”, – tariau, – “Pone, štai kodėl ši vakarą aš esu čia. Mano dvasininkai sakė, kad tie dalykai, kurie vykdavo su manimi, buvo klaidingi”.

Jis pasakė: “Tu gimei šiame pasaulyje tam tikslui”. (Matote: “dovanos ir pašaukimas neatšaukiami”.) Jis pasakė: “Tu gimei šiame pasaulyje šitam tikslui”.

Aš tariu: “Gera, Pone”, – pasakiau, – “ką mano dvasininkai sakė man, tai buvo pikta dvasia”. Ir pasakiau: “Jie... Štai dėl ko aš čia meldžiuosi”.

Štai ką Jis man pacitavo. Jis papasakojo man apie Viešpaties Jėzaus atėjimą, Jo pirmąjį atėjimą. Ir aš pasakiau...

Buvo keistas dalykas, bičiuliai... Na, aš sustosiu čia minutėlei, grįšiu atgal. Kas mane labiausiai įbaugino: kiekvieną kartą, kai aš susitikdavau būrėja, jos atpažindavo, kad kažkas vyksta. Ir tai tiesiog... tai vos nepribaigdavo manęs.

Pavyzdžiui, kartą mes su pusbroliaisėjome pro karnavalo parką, tuomet mes dar buvome berniukai, vaikštinėjome. Vienoje tų palapinių sėdėjo kažkokia būrėja, jauna dama, graži, ji sėdėjo tenai. Ir mes visiėjome, praeidinėjome pro ten. Ji pakvietė: “Klausyk, tu, prieik minutėlei!” Ir trys iš mūsų atsisuko. Ji pasakė: “Tu, dryžuotu megztiniu” (tai buvau aš).

Atsakiau: “Taip, ponija?” Pamaniau, jog ji nori, kad aš jai atneščiau kokos ar ką nors tokio. Ji buvo jauna moteris, galbūt dvidešimties, ar panašiai, ir sėdėjo tenai. Aš priėjau, paklausiau: “Taip, ponija, kuo galiu padėti?”

Ji tarė: “Klausyk, ar žinai, kad tave seka Šviesa? Tu gimei po tam tikru ženklu”.

Aš paklausiau: “Ką jūs turite omenyje?”

Ji pasakė: “Na, tu gimei po tam tikru ženklu. Šviesa seka tave. Tu gimei Dieviškam pašaukimui”.

Aš pasakiau: “Atstokite, moteriške!”

Nuėjau, nes mano motina visuomet man sakydavo, kad tie dalykai nuo šėtono. Ji buvo teisi. Taigi, aš... Tai mane išgąsdino.

O kartą, kai buvau gamtos apsaugos inspektoriumi,ėjau link autobuso. Įlipau. Atrodė, lyg visuomet būčiau dvasių objektas. Stovėjau tenai, o tas jūrininkas stovėjo už manęs. Vaziavau į patruliavimą, į Henryvilio girininkiją, autobusu. Vis jaučiau kažką keista. Apsižvalgiau – ten sėdėjo didelė stambi moteris, gerai apsirengusi. Ji tarė: “Sveikas!”

Pasakiau: “Sveiki!”

Pamaniau, kad tai paprasčiausia moteriškė, jūs žinote, šneki, taigi, aš ir toliau... Ji pasakė: “Norėčiau su jumis šnektelti minutėlę”.

Tariu: “Taip, ponija?” Ir atsisukau.

Ji pasakė: “Ar jūs žinote, kad gimėte po ženklu?”

Aš pamaniau: “Dar viena tų įtartinių moteriškių”. Taigi, tiesiog žiūrėjau pro langą. Netaręs nė žodžio, toliau...

Ji paklausė: “Ar galėčiau su jumis minutėlę pašnekėti?” O aš ir toliau... Ji tarė: “Nesielkite šitaip”.

Aš ir toliau žvelgiau į priekį. Pamaniau: “Nemandagu taip elgtis”.

Ji pasakė: “Aš norėčiau tik truputėlį su jumis pašnekėti”.

Aš ir toliau žiūrėjau į priekį, nekreipdamas jokio dėmesio į ją. Tuojau pat pagalvojau: “Ko gero, pažiūrėsiu, ar ji kalbės taip, kaip ir visos kitos”. Aš atsisukau, pagalvojau: “O, vajetau! Tai pašiurpins, žinau”. Todėl nenorėjau apie tai galvoti. Atsisukau.

Ji tarė: “Galbūt aš geriau paaiškinsiu”. Pasakė: “Aš astrologė”.

Pasakiau: “Aš taip ir maniau”.

Ji pasakė: “Aš važiuoju į Čikagą aplankyti sūnaus, jis yra baptistas dvasininkas”.

Tariau: “Taip, ponია”.

Ji pasakė: “Ar kada nors kas nors jums sakė, kad gimėte po ženklų?”

Atsakiau: “Ne, ponია”. Aš sumelavau jai tada, matote, ir pasakiau... tiesiog norėjau pažiūrėti, ką ji ruošiasi pasakyti. Ir ji pasakė... Aš tariau: “Ne, ponია”.

O ji tarė: “Ar ne... Ar dvasininkai niekuomet jums nesakė?”

Aš pasakiau: “Neturiu nieko bendra su dvasininkais”.

O ji numykė: “A-ha”.

Aš pasakiau... ji—ji man pasakė... aš tariau: “Ką gi...”

Ji paklausė: “Jei aš tiksliai pasakysiu, kada jūs gimėte, ar tikėsite manimi?”

Aš atsakiau: “Ne, ponია”.

O ji tarė: “Na, aš galiu pasakyti, kada jūs gimėte”.

Pasakiau: “Aš netikiu tuo”.

O ji tarė: “Jūs gimėte balandžio 6-tą 1909 metais, penktą valandą ryto”.

Aš pasakiau: “Teisingai”. Paklausiau: “Kaip jūs tai sužinojote?” Pasakiau: “Pasakykite štai šiam jūreiviui, kada jis gimęs”.

Pasakė: “Negaliu”.

O aš paklausiau: “Kodėl? Kaip jūs tai sužinojote?”

Tarė: “Klausykite, pone”. Ji pasakė, kai pradėjo kalbėti apie tą astronomiją, ji tarė: “Daugelį metų...” Tarė: “Pamenate rytinę žvaigždę, kuri vedė išminčius pas Jėzų Kristų?”

Aš išsisukinėėjau, suprantate, pasakiau: “Na, aš nieko nenusimanau apie religiją”.

O ji pasakė: “Gerai, jūs esate girdėjęs apie išminčius,ėjusius aplankyti Jėzaus”.

Tariau: “Taip”.

Ir ji paklausė: “Nagi, ir kas tie išminčiai buvo?”

“O”, – pratariau, – “jie buvo tiesiog išminčiai, tai viskas, ką aš žinau”.

Ji paklausė: “Na, o kas yra išminčius?” Tėšė: “Lygiai kaip ir aš, astrologas, ‘žvaigždžių stebėtojai’ juos vadina”. Ji tėšė: “Žinote, prieš ką nors darydamas žemėje, Dievas visuomet paskelbia tai danguje, o paskui ant žemės”.

Aš tariau: “Nežinau”.

Ji pasakė: “Gerai...” Ji paminėjo dvi ar tris, dvi...tris žvaigždes, tokias kaip Marsas, Jupiteris ir Venera. Tai buvo ne jos, tačiau ji pasakė: “Susikirto jų keliai, jos susiėjo ir sudarė...” Tarė: “Trys išminčiai atėjo susitikti su Viešpačiu Jėzumi, vienas Chamo kilmės, kitas Semo, dar kitas – Jafeto kilmės”. Tėšė: “Kai jie susitiko Betliejuje, trys žvaigždės, kurios buvo iš...Kiekvienas žmogus žemėje”, – sakė, – “turi kažką bendra su žvaigždėmis”. Tėšė: “Paklauskite to jūreivio, kai pasislepia mėnulis ir nebesimato planetų, ar tuomet neprasideda, ar nekyla potvynis”.

Pasakiau: “Man nereikia klausti, aš ir pats žinau”.

O ji tarė: “Na, o jūsų gimimas turi tam tikrą ryšį su žvaigždėmis”.

Ir aš pasakiau: “Ką gi, šito aš nežinau”.

Ji tarė: “Na, ir atėjo tie trys išminčiai”. Tėšė: “Kai tos trys žvaigždės, kai jie...Jie atėjo iš skirtingų pusių ir susitiko Betliejuje. Buvo pasakojama, kad jie kalbėjosi ir išsiaiškino, jog yra Chamo, Semo ir Jafeto, trijų Nojaus sūnų, kilmės”. Ji tėšė: “Paskui jie atėjo ir garbino Viešpatį Jėzų Kristų”. Sakė: “Išvykdami”, – pasakojo, – “jie atnešė ir padavė dovanas Jam”.

Tarė: “Jėzus Kristus sakė Savo tarnystėje, jog kai ši Evangelija bus paskelbta visam pasauliui (Chamo, Semo ir Jafeto žmonėms), tuomet Jis vėl ateis”. Tėšė: “Taigi, tos planetos, dangaus planetos, jos sukasi...” Sakė: “Jos atsiskyrė. Žinoma, kad nuo to laiko jos nebuvo žemėje. Tačiau”, – pasakė, – “kas tiek tai šimtų metų jų orbitos *šitaip* susikerta”. (Jei čia būtų astronomas, jis žinos, apie ką ji šnekėjo, o aš nežinau.) Taigi, kai ji kalb...Pasakė: “Jos taip susikerta”. Ir tarė: “Didžiausios dovanos, kuri kada nors buvo duota žmonijai, atminimui, – kai Dievas davė Savo Sūnų. Kai šios planetos vėl susikirs, na”, – tarė, – “Jis siųs kitą dovaną žemėn”. Ir pasakė: “Jūs gimėte tuo laiku, kai jos susikirto”. Ir pridūrė: “Dėl tos priežasties aš tai ir sužinojau”.

Na, o paskui aš pasakiau: “Ponia, pirmiausia, aš visu tuo netikiu. Nesu religingas, ir nenoriu daugiau nieko apie tai girdėti!” Nuėjau. Taigi, kaip kirviu nukirtau. Ir išlipau.

Ir kiekvieną kartą, kai kokia nors... Apeidavau tokias, va kaip būdavo. Ir pagalvojau: “Kodėl tie nelabieji šitaip daro?”

Paskui tie pamokslininkai, sakantys: “Tai šėtonas! Tai šėtonas!” Jie privertė mane tuo patikėti.

Ir po to, tą naktį, kai aš...kai Jis tai nurodė, aš Jo paklausiau, pasakiau: “Na, kodėl gi tie visi mediumai ir kiti, ir tie šėtono apsėstieji, jie visuomet kalba man apie Tai; ir dvasininkai, mano broliai, sako man, kad tai yra nuo piktos dvasios?”

Aš klausiau, ką sakė Tas, Kuris yra pakibęs štai ten, toje nuotraukoje. Jis pasakė: “Kaip buvo tuomet, taip yra dabar”. Ir Jis pradėjo man kalbėti, kad: “Kai prasidėjo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnystė, dvasininkai sakė: ‘Jis Belzebubas, šėtonas’; bet demonai sakė: ‘Jis Dievo Sūnus, Izraelio Šventasis’. Demonai...Ir pažvelkite į Paulių ir Barnabą, kai jie pamokslavo. Dvasininkai sakė: ‘Šie žmonės verčia pasaulį aukštyti kojom. Jie yra nelabieji, jie yra—jie yra nuo šėtono’. Ir kažkokia būrėja gatvėje atpažino, kad Paulius ir Barnabas buvo Dievo vyrai, sakė: ‘Jie yra Dievo žmonės, kurie nurodo mums Gyvenimo kelią’ ”. Teisingai? “Spiritistai ir žyniai, velnio apsėstieji”.

Bet mes taip užsiraugiame teologija, kad nieko nebežinome apie Dvasią. Tikiuosi, kad jūs ir po šito mane mylite. Tačiau juk taip ir yra. Aš turiu omenyje ir sekmininkus! Teisingai. Šūkavimas ir šokinėjimas aplink dar nereiškia, kad jūs ką nors žinote apie Dvasią.

Tai asmeninis bendravimas, akis į akį, štai ko jums reikia. Štai kokią Bažnyčią Dievas ruošiasi pakelti, teisingai, kai jie kartu ateis vienybėje ir jėgoje, Dvasioje.

Ir Jis tai nurodė. Jis papasakojo man, kaip dvasininkai neteisingai Tai suprato, ir užtikrino mane, kad tie dvasininkai turėjo Tai suprasti neteisingai. Ir kai Jis pasakojo man apie visa tai, ir kaip Jėzus...

Aš pasakiau: “Na, o kaip dėl to, dėl tų dalykų, kurie man atsitinka?”

Ir, jūs suprantate, Jis pasakė: “Jų daugės, jie taps vis stipresni”. Ir jis kreipėsi į mane, pasakodamas, kaip Jėzus tai darė; kaip Jis atėjo ir buvo apimtas Jėgos, kaip iš anksto galėjo žinoti tuos dalykus, ir pasakyti moteriai prie šulinio, nepretendavo į gydytojus, darė tuos dalykus lygiai kaip Tėvas Jam parodydavo.

Aš pasakiau: “Na, kokia tai galėtų būti dvasia?”

Jis tarė: “Tai buvo Šventoji Dvasia”.

Tuomet kažkas įvyko manyje, aš supratau, kad kaip tik tas dalykas, nuo kurio aš nusisukau, ir buvo tai, dėl ko mane čia atvedė Dievas. Ir supratau, kad įvyko taip pat, kad kaip ir tie fariziejai anais laikais praėjo pro šalį, jie ir man klaidingai išaiškino Šventąjį Raštą. Taigi, nuo tada aš turiu savo supratimą apie Tai, ką pasakė Šventoji Dvasia.

Pasakiau Jam: “Aš eisiu”.

Jis tarė: “Aš būsiu su tavimi”.

Ir Angelas vėl įžengė į Šviesą, pradėjo suktis ir suktis, ir suktis, ir suktis, ir suktis ratu šitaip aplink Jo kojas, įžengė į Šviesą, ir išnyko iš pastato.

Namo nuėjau nauju žmogumi.

Nuėjau į bažnyčią ir papasakojau žmonėms apie tai. Tas . . . buvo sekmadienio vakaras.

O trečiadienio vakarą ten atvedė moterį, Mayo medicinos seselę, mirštančią nuo vėžio, iš jos buvo likęs tik šešėlis. Kai priėjau, kad imčiausi jos, iškilo regėjimas, kuriame buvo parodyta, kad ji vėl slaugo. Ji buvo įtraukta į Louisvilio sąrašą kaip “seniai palaidota”. Dabar ji yra Jeffersonvilyje, slaugo, slaugė daugelį metų. Nes, pažvelgęs tenai, pamačiau regėjimą. Aš atsisukau, vargiai suprasdama, ką darau, stovėjau ten, suvirpėjau, kai jie pirmą kartą pristatė tą atvejį, paguldė ją tenai. Seselės ir kiti stovėjo aplink ją, o ji gulėjo tenai – visas jos veidas buvo susitraukęs, o akys įkritę.

Margie Morgan. Jei norėsite jai parašyti: 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Arba rašykite į Clark County Hospital, Jeffersonville, Indiana. Tegu ji jums paliudija.

Ir aš pažvelgiau ten. Štai tas pirmasis atvejis, pasirodė regėjimas. Mačiau tą moterį vėl dirbančią, vaikštančią, tvirtą ir stiprią, ir sveiką. Aš pasakiau: “TAIP SAKO VIEŠPATS: ‘Tu gyvensi ir nemirsi!’ ”

Jos vyras, gana žinomas žmogus, *šitaip* į mane pažiūrėjo. Aš tariau: “Pone, nesibaiminkite! Jūsų žmona gyvens”.

Jis išsikvietė mane, pasakė . . . pakvietė du ar tris gydytojus, tarė: “Jūs pažįstate juos?”

Aš atsakiau: “Taip”.

“Na”, – pasakė, – “aš žaidžiu golfą su jais. Jis pasakė: ‘Vėžys apėmė jos vidurius, jų negalima net ir klizma išplauti’ ”.

Aš pasakiau: “Man nerūpi, kas jai yra! Kažkas štai čia, aš mačiau regėjimą! Ir Žmogus, kuris kalbėjo man, pasakė, ką bėpamatyčiau, pasakyti, ir bus taip. O būtent Jis ir kalbėjo man, aš tuo tikiu”.

Šlovė Dievui! Už kelių dienų ji jau skalbė, vaikščiojo. Dabar ji sveria apie septyniasdešimt penkis kilogramus, yra puikios sveikatos.

Tuomet, kai aš priėmiau, tai pradingo. Paskui mane pakvietė Robertas Daugherty. Ir pasklido – po Teksasą, per pasaulį.

Ir vieną vakarą, gal keturis ar penkis kartus... (Aš nesupratau kalbėjimo kalbomis, ir panašiai. Aš tikėjau Šventosios Dvasios krikštu, tikėjau, kad žmonės gali kalbėti kalbomis.) Ir vieną vakarą, kai ėjau į... ėjau San Antonio katedroje, Teksase, o ten sėdėjo toks vaikinukas, ir kad pradės kalbėti kalbomis – pyškinti kaip iš šautuvo ar kulkosvaidžio, labai greitai. Užpakalyje, ten, gale, pakilo kitas ir pasakė: “TAIP SAKO VIEŠPATS! Žmogus, kuris eina link pakylos, neša Visagalio Dievo paskirtą tarnavimą. Ir kaip Jonas Krikštytojas buvo siųstas pirmuoju Jėzaus Kristaus atėjimo šaukliu, taip ir jis neša Žinią, kad bus Antrasis Viešpaties Jėzaus Kristaus Atėjimas”.

Man tiesiog pakirto kojas. Aš pasižiūrėjau ir paklausiau: “Ar jūs pažįstate tą žmogų?”

Jis atsakė: “Ne, pone”.

Paklausiau: “Ar pažįstate jį?”

Jis tarė: “Ne, pone”.

Aš paklausiau: “Ar pažįstate mane?”

Jis pasakė: “Ne, pone”.

Paklausiau: “Kaip jūs čia patekote?”

Jis tarė: “Perskaičiau laikraštyje”. O paprastai... Buvo pirmasis susirinkimo vakaras.

Aš ten pažvelgiau ir paklausiau: “Kaip jūs čia atvykote?”

Pasakė: “Mano giminės sakė, kad jūs ruošiatės čia atvykti, ‘Dieviškasis gydytojas’, ir aš atėjau”.

Paklausiau: “Argi jūs visi nepažįstate vienas kito?”

Jis atsakė: “Ne”.

O, vajė! Tenai aš pamačiau, kad ta pati Šventosios Dvasios jėga... Kai anksčiau aš maniau, kad tai yra klaidinga, ir žinojau, kad aš... Tas pats Dievo Angelas buvo susijęs su tais žmonėmis, kurie darė visa tai. Nors pas juos buvo įterpimų ir daug maišaties, ir daug Babilono, tačiau ten buvo ir tikrų dalykų. [Tuščia vieta juostoje-Red.]... Kristus. Ir aš mačiau, kad tai-tai yra tiesa.

O, metai bėgo, susirinkimuose žmonės matydavo, regėjimai, ir visa kita.

Kartą fotografas nufotografavo Tai, kai aš stovėjau ten kažkur Arkanzase, manau, kad taip ir buvo, panašiam susirinkime, panašioje auditorijoje. Aš stovėjau tenai, stengdamasis Tai paaiškinti. Žmonės suprato, jie sėdėjo ir

klausėsi – metodistai, baptistai, presbiteronai, ir kiti. Ir tuomet aš atsitiktinai pasižiūrėjau, eidamas link durų: pasirodo Tai, ūžia: “Ūšš, ūšš”.

Aš pasakiau: “Man daugiau nebereikia kalbėti, nes dabar Tai ateina”. Tai judėjo į viršų, žmonės pradėjo šaukti. Pasiekė tą vietą, kur aš buvau, ir susiformavo aplinkui.

Kai tik Tai nusileido, pašoko tarnautojas ir pasakė: “Klausykite, aš matau Tai!” Ir Tai jį visiškai apakino, jis žengė atatupstas. Jūs galite pažvelgti į nuotrauką šitoje knygoje ir tai pamatyti, jis žengė atatupstas *šitaip* nunarinęs galvą. Matote jį šioje nuotraukoje.

Tai nusileido tenai. Ir kaip tik tuo laiku Tai nufotografavo laikraščio fotografas. Tačiau Viešpats nebuvo pasiruošęs.

O vieną vakarą Hjustone, Teksase, kai, o, tūkstančius kartų tūkstančiai žmonių... Pas mus buvo aštuoni šimtai... virš aštuonių tūkstančių toje, kaip jūs ten vadinate, muzikos salėje, perėjome į didžiulį Sam Hjustono Koliziejų.

Ir tą vakarą toje diskusijoje, kai baptistų pamokslininkas pasakė, kad aš “esu ne kas kitas, o tik žemas veidmainis ir apsimetėlis, religinis apsimetėlis, ir turiu išvažiuoti iš miesto”, o jis būtų buvęs tas, kuris tai ir būtų padaręs.

Brolis Bosworthas pasakė: “Broli Branhamai, kaip jūs tai leidžiate? Tegu jis atsako už savo žodžius!”

Pasakiau, “Ne, pone, man nėra svarbus šis sukelsiantis sambrūzdį aiškinimasis. Evangelija yra ne tam, kad keltų sambrūzdį, Ji yra tam, kad gyventi”. Tariau: “Nesvarbu, kaip beįtikintumėte jį, jis eis tuo pačiu keliu”. Pasakiau: “Jis... jam nėra jokio skirtumo. Jei Dievas negali prakalbėti jo širdžiai, kaip galiu aš tai padaryti?”

Kitą dieną išėjo “Hjustono Kronika”, buvo pasakyta: “Tai rodo, kas jie tokie”. Pasakyta: “Parodo, kas jie tokie, nes jie bijo imtis to, ką pamokslauja”.

Senasis Brolis Bosworthas priėjo prie manęs, tuomet jam buvo septyniasdešimt, mielas pagyvenęs brolis, uždėjo ranką ir tarė: “Broli Branhamai”, – pasakė, – “reiškia, kad jūs neketinate to imtis?”

Aš tariau: “Ne, Broli Bosworthai. Ne, pone. Aš neketinu to imtis”. Pasakiau: “Tai nieko gero neduoda”. Tariau: “Tik sukelia sambrūzdį, kai mes paliekame pakylą”. Aš tariau: “Dabar aš vesiu susirinkimą ir nenoriu, kad kiltų kokia sumaištis”. Pasakiau: “Tegu jis sau kalba”. Pasakiau: “Jis tiesiog tauška, – štai ir viskas”. Tariau: “Pas mus buvo tokių anksčiau, nieko iš to gero, jei ir pakalbėsi su jais”. Pasakiau: “Jie neeis, laikydamiesi savo”. Aš pasakiau: “Jeigu jie jau kartą pažino Tiesą, ir Jos nepriėmė, Biblija sako, kad jie kirtu perskiriančią liniją, ir jiems niekuomet nebus atleista nei

šiame, nei ateinančiame pasaulyje. Jie Tai pavadino 'velniu', ir negali to išvengti. Jie apsėsti religinės dvasios, kuri yra šėtonas”.

Kiek žinančių tiesą, jog šėtono dvasia yra religinė? Taip, pone, tokie fundamentalūs, kokiais begali būti. Taigi, na, nebuvo taip jau gerai, kai pasakiau “fundamentalūs”, tačiau tai yra tiesa. “Dedąsi dievobaimingais, bet atsižadėję Jėgos”. Teisingai. Dievas visuomet patvirtina ženklais ir stebuklais. Jis sakė, kad tas pats bus paskutinėmis dienomis. Ir atkreipkite dėmesį!

Senasis Brolis Bosworthas, aš... jis ketino eiti su manimi, buvo pavargęs; grįžo iš Japonijos, ketino čia būti. Jis ruošėsi važiuoti su manimi į Lubbocką. Na, jis buvo... buvo gerokai persalęs, taigi, jis su žmona negalėjo atvažiuoti į ten. Ir todėl jis... .

Visi buvo nuomonės, kad jis panašus į Kalebą. Jis stovėjo ten, pasakė: “Na, Broli Branhamai”, – (tokios kilnios išvaizdos, suprantate), pasakė, – “leiskite man tai padaryti”, – pridūrė, – “jei jūs nenorite”.

Aš pasakiau: “O Broli Bosworthai, aš—aš nenoriu, kad jūs taip darytumėte. Sukelsite sąmyšį”.

Jis pasakė: “Nebus nei vieno keliančio sumaištį žodžio”.

Na, prieš man baigiant, paklauskite. Jis nuėjo tenai. Aš pasakiau: “Jei tik nekelsite sąmyšio, viskas tvarkoj”.

Tarė: “Pažadu neerzinti”.

Tą vakarą apie trisdešimt tūkstančių žmonių susirinko toje auditorijoje. Brolis Woodas, sėdintis čia, dalyvavo tuomet, buvo toje auditorijoje. Ir aš... .

Mano berniukas pasakė, ar... . Mano žmona paklausė: “Ar tu nesiruoši eiti į tą susirinkimą?”

Aš pasakiau: “Ne. Neisiu ten ir neklausysiu jų erzelynės. Ne, pone. Aš neisiu ten ir to neklausysiu”.

Atėjus vakarui Kažkas pasakė: “Eik tenai”.

Sustabdžiau taksi, mano broli, žmona, vaikai, ir mes nuvažiavome. Užlipome į trisdešimtą balkoną, šitaip aukštai, ir atsisėdome.

Senasis Brolis Bosworthas vaikštinėjo tenai kaip senas diplomatas, suprantate. Jis išsirašė keletą... . Turėjo išsirašęs iš Biblijos šešis šimtus skirtingų pažadų. Jis tarė: “Na, Daktare Bestai, ar neateitumėte čia paneigti Biblija nors vieną šių pažadų. Kiekvienas iš šių pažadų yra Biblijoje, siejasi su Jėzumi Kristumi, gydančiu ligonius šią dieną. Jeigu jūs galėsite paimti vieną šių pažadų ir, pagal Bibliją, nuneigsite jį Biblija, aš atsisėsiu, paspausiu jums ranką, pasakysiu: ‘jūs teisus’”.

Jis pasakė: „Aš tuo pasirūpinsiu, kai tik nueisiu tenai!“ Jis norėjo paskutiniojo, kad galėtų Broli Bosworthą sutrinti į miltus, suprantate.

Taigi, Broli Bosworthas pasakė: „Na, ką gi, Broli Bestai, aš paklausu jus vienintelio, ir jei jūs atsakysite man ‘taip’ arba ‘ne’“, – pasakė, – „mes iškart baigsime dikusiją“.

Ir jis pasakė—jis pasakė: „Aš tuo pasirūpinsiu!“

Jis paklausė susirinkimo vedančiojo, ar jau gali klausti. Atsakė: „Taip“.

Jis tarė: „Broli Bestai, ar Jehovos atpirkimo vardai buvo pritaikyti Jėzui? ‘Taip’ ar ‘ne’?“

Tai nuramino. Tai buvo viskas. Aš jums sakau, pajutau kažką pereinant per mane. Aš pats niekuomet apie tai negalvojau, suprantate. Pamaniau: „O, vajetau, jis negali atsakyti! Nei iš vietos“.

Jis tarė: „Na, Daktare Bestai, tai jau man—man kelia nerimą“.

Jis pasakė: „Nepergyvenkite!“

Tarė: „Bijau, kad negalėsite atsakyti net silpniausio mano klausimo“. Jis buvo visai šaltakraujiškas, ir žinojo, kur stovi. Taigi, paskui jis paprasčiausiai atsisėdo su tuo Šventuoju Raštu.

Pasakė: „Imu trisdešimt minučių, ir po to atsakysiu!“

O senasis Broli Bosworthas atsisėdo, pasiėmė tą Šventąjį Raštą ir taip jį suvystė, kad net jo veidas paraudonavo – būtumėte galėję ir degtuką į jį uždegti.

Jis pakilo susierzinęs, nusviedė popierius ant grindų, nuėjo ir pamokslavo gerą kampselitinį pamokslą. Aš buvau baptistas, žinojau, ką jie tiki. Jis niekuomet... Jis pamokslavo apie prisikėlimą: „‘kai šis gendantis apsivelka negendamybe’, tuomet mes ir turėsime Dieviškąją išgydymą“. O, vai! Kokio dar Dieviškojo išgydymo mums reikės po to, kai tapsime nemariais („kai šis gendantis apsivelka negendamybe“, prisikėlimas iš mirusiųjų)? Jis netgi suabejojo tuo stebuklu, kurį Jėzus padarė Lozoriui, pasakė: „Jis vėl numirė, tai buvo tiesiog laikinas dalykas“. Įsivaizduojate?

Visa tai perteikęs, pasakė: „Atveskite tą Dieviškąją gydytoją, ir tegu jis man parodo, ką sugeba!“

Paskui jie sumišo. Broli Bosworthas tarė: „Mane neramina, Broli Bestai, kad jūs neatsakėte to, ko aš jūsų klausiau“.

O paskui jis pasidarė išties paklaikęs, pasakė: „Atveskite tą Dieviškąją gydytoją ir tegu jis man parodo, ką sugeba!“

Pasakė: „Broli Bestai, ar jūs tikite žmonių išganymu?“

Jis atsakė: „Žinoma!“

Jis tarė: „Ar jūs norėtumėte, kad jus vadintų Dieviškuoju išganytoju?“

Atsakė: „Žinoma, ne!“

„Nei . . . Jūs netaptumėte Dieviškuoju išganytoju dėl to, kad pamokslaujate sielos išganymą“.

Jis pasakė: „Na, žinoma, ne!“

Tarė: „Ir Brolis Branhamas netampa Dieviškuoju gydytoju dėl to, kad pamokslauja apie Dieviškąjį kūno išgydymą. Jis nėra Dieviškasis gydytojas, jis tiesiog nukreipia žmones į Jėzų Kristų“.

Ir jis pasakė: „Atveskite jį, tegu man parodo, ką sugeba! Tegu man parodo tuos žmones po metu, ir aš jums pasakysiu ar Tuo patikėsiu, ar ne“.

Brolis Bosworthas pasakė: „Broli Bestai, skamba kaip kitas Kalvarijos atvejis: ‘Nuženk nuo Kryžiaus ir patikėsime Tavimi’“. Suprantate?

Ir, o, paskui jis išties nebeteko kantrybės. Jis pasakė: „Tegu parodo man, ką jis sugeba! Tegu parodo man, ką sugeba!“ Susirinkimo vedantieji pasodino jį. Jis nuėjo ten, kur stovėjo sekmininkų pamokslininkas, ir taip taukštelėjo jam, kad tas net nulėkė per visą pakylą. Na, jie paskui sustabdė jį. (Brolis Bosworthas šuktelėjo: „Čia, čia! Ne, ne“.) Taigi, vedantieji pasodino jį.

Raymondas Richey pakilo ir pasakė: „Tai čia toks yra Pietų Baptistų Suvažiavimo nusiteikimas?“ Tarė: „Jūs, baptistų dvasininkai, ar ši žmogų čia atsiuntė Pietų Baptistų Suvažiavimas, ar jis pats čia atvažiavo?“ Jie neatsakė. Pakartojo: „Aš klausiu jūsų!“ Jis pažinojo juos, kiekvieną.

Jie pasakė: „Jis pats atvažiavo“. Nes aš žinojau, kad baptistai taip pat tiki Dieviškuoju išgydymu. Paskui jis pasakė: „Jis atvyko pats“.

Ir štai kas paskui įvyko. Paskui Brolis Bosworthas pasakė: „Žinau, kad Brolis Branhamas yra susirinkime, jei jis nori ateiti ir paleisti auditoriją, puiku“.

Howardas pasakė: „Sėdėkite tyliai!“

Pasakiau: „Aš sėdžiu tyliai“.

Ir kaip tik tuomet Kažkas pakilo, pradėjo aplinkui suktis, ir aš žinojau, kad Tai buvo Viešpaties Angelas, pasakė: „Pakilk!“

Maždaug penki šimtai žmonių *šitai*p susikibo rankomis, sudarė praėjimą, nusileidau ant pakyls.

Aš pasakiau: „Bičiuliai, aš nesu Dieviškasis gydytojas. Aš esu jūsų brolis“. Tariau: „Broli Bestai, be jokio . . .“ Arba:

“Broli Bestai”, – pasakiau, – “visiškai neignoruojau jūsų, mano broli. Jūs turite teisę savo įsitikinimams, taip pat, kaip ir aš”. Aš tariau: “Žinoma, jūs matote, kad negalite įrodyti savo požiūrio Broliui Bosworthui. Taip pat ir kitiems, kurie gerai žino Bibliją, kurie žino tuos dalykus”. Ir aš pasakiau: “O kas liečia žmonių gydymą, aš jų negaliu išgydyti, Broli Bestai. Bet aš esu čia kiekvieną vakarą, ir jeigu jūs norite pamatyti, kaip Viešpats daro stebuklus, atekite. Jis tai daro kiekvieną vakarą”.

Jis pasakė: “Aš norėčiau pamatyti, kaip jūs ką nors išgydysite, ir kad leistumėte man į juos pasižiūrėti! Jūs galite užhipnotizuoti juos savo hipnoze, bet”, – pasakė, – “aš norėčiau juos pamatyti po metų!”

Aš pasakiau: “Ką gi, jūs turite teisę juos patikrinti, Broli Bestai”.

Jis tarė: “Niekas kitas, tik jūs, bukalgalviai šventieji velenėliai, tikite tokiais niekais. Baptistai netiki tokiomis nesąmonėmis”.

Brolis Bosworthas tarė: “Minutėlę”. Pasakė: “Kiek žmonių čia, šiame dviejų savačių susirinkime, yra geruose santykiuose su šiomis puikiomis Hjustono baptistų bažnyčiomis, kurie gali patvirtinti, kad buvo išgydyti Visagalio Dievo, kai Brolis Branhamas buvo čia?” Ir atsistojo virš trijų šimtų žmonių. Tarė: “O kaip dabar?”

Jis pasakė: “Jie ne baptistai!” Pasakė: “Bet kas gali paliudyti ką tik nori, tačiau nereiskia, kad tai yra teisinga!”

Tarė: “Dievo Žodis sako, kad tai yra teisinga, ir jūs tam negalite priešintis. Ir žmonės sako, kad tai yra teisinga, ir jūs negalite to atsisakyti. Na, tai ką gi jūs ketinate su Tuo daryti?” Matote, va taip.

Aš tariau: “Broli Bestai, aš tiktai sakau, kas yra Tiesa. Ir jeigu aš teisus, Dievas įpareigotas palaikyti Tiesą”. Aš pasakiau: “Jei Jis nėra. . . Jei Jis neparems Tiesos, tuomet Jis ne Dievas”. Ir tariau: “Aš negyda žmonių. Aš gimiau su-su dovana matyti tuos dalykus, matyti, kaip jie įvyksta”. Pasakiau: “Aš žinau, kad esu neteisingai suprantamas, tačiau nieko daugiau negaliu padaryti, tik išpildyti savo širdies įsitikinimą”. Tęsiai: “Aš tikiu, kad Jėzus Kristus prisikėlė iš mirusiųjų. Ir jei Dvasia, kuri ateina ir parodo regėjimus, ir panašiai, jei tu abejojate, užsukite ir išsiaiškinkite”. Pasakiau: “Štai ir viskas”. Bet pasakiau: “Tačiau kai dėl manęs, tai aš nieko negaliu padaryti pats”. Ir pridūriau: “Jeigu aš sakau Tiesą, Dievas yra įpareigotas man paliudyti, kad Tai yra Tiesa”.

Ir beveik tuo pat metu Kažkas sužė: “Ūūūšššš!” Štai Jis, kaip tik leidžiasi. Ir Amerikiečių Fotografų Asociacija, Douglas Studija Hjustone, Teksase, turėjo didelį fotoaparata (jie uždraudę fotografuoti), ir nufotografavo.

Jie buvo ten, kad nufotografuoti p. Bestą, ir jis—jis pasakė, prieš man ten nueinant, jis pasakė: “Palaukite minutėlę! Aš turiu šešias glosas!” Jis pasakė: “Štai, nufotografuokite dabar mane!” Ir jis ikišo pirštą į to pagyvenusio švento žmogaus nosį, va taip, pasakė: “Dabar fotografuokite!” Ir jie nufotografavo. Paskui jis ištraukė savo ranką, ir pakėlė, pasakęs: “Dabar taip fotografuokite!” Ir jie ji taip nufotografavo. Paskui jis šitaip padarė, pozuodamas. Jis pasakė: “Jūs tai pamatysite mano žurnale!”, štai taip.

Brolis Bosworthas stovėjo tenai, neprataręs nei žodžio. Paskui jie nufotografavo Tai.

Tą vakarą kelyje namo (fotografavo vaikinai katalikas), jis paklausė to kito vaikiną, paklausė: “Ką tu apie Tai manai?”

Jis atsakė: “Žinau, kad kritikavau jį. Kai išnyko tas skydliaukės padidėjimas moters gerklėje, aš sakiau, kad jis ją užhipnotizavo”. Tėšė: “Aš galėjau klysti”.

Pasakė: “Ką manai apie tą nuotrauką?”

“Nežinau”.

Jie įdėjo ją į rūgštinę terpę. Štai jo nuotrauka, jei norite, galite jo pasiklausti. Jie nuėjo namo, jis sėdėjo ir rūkė cigaretę. Įėjo, ištraukė Brolio Boswortho negatyvą. Ištraukė du, tris, keturis, penkis, šešis – visi buvo tušti. Dievas neleido nufotografuoti Savo pagyvenusio šventojo, stovinčio ten su tuo veidmainiu, su nosimi, ar ranka, kumščiu šitaip grūmojančiu panosėje. Jis to neleido.

Jie ištraukė dar kitą, ir ten buvo Tai. Sakė, kad tą vakarą žmogų ištiko širdies smūgis.

Jie nusiuntė tą negatyvą į Vašingtoną, Kolumbijos apygardą. Jam buvo suteiktos autorinės teisės, buvo atsiųstas atgal.

Atvažiavo George J. Lacy, CŽV viršininkas, atsakingas už pirštų atspaudus ir dokumentus, ir panašiai, vienas geriausių žinovų pasaulyje, ir dvi dienas tikrino fotoaparata, šviesas ir visa kita. Atvyko tą popietę, pasakė: “Gerbiamas Branhamai, aš taip pat buvau jūsų kritiku”. Tėšė: “Aš sakiau, kad tai psichologija, kažkas sakė, kad matė tas Šviesas ir panašius dalykus”. Pasakė: “Jūs žinote, kaip sako tie seni veidmainiai”, (jis turėjo omenyje netikintįjį), “ ‘tos nuotraukos, ta aureolė aplink Kristų, aplink šventuosius’, jis sakė: ‘tai tiesiog paprasčiausia psichologija’ ”. Tačiau pasakė: “Gerbiamas Branhamai, fotoaparato mechaninės akies nepaveiktą psichologiją! Šviesa palietė objektyvą, ar palietė negatyvą, ir ten buvo Tai”. Ir jis pasakė. . .

Aš tai pateikiau jiems. Jis pasakė: “O, pone, ar žinote, kokia jos vertė?”

Aš atsakiau: “Ne man, broli, ne man”. Taigi, jis pasakė. . .

Žinoma, tai neturės tokio efekto, kol jūs gyvenate, bet kada nors, jei dar išliks civilizacija, ir bus Krikščionybė, kažkas su tuo įvyks.

Taigi, bičiuliai, ši vakarą, jei tai yra paskutinis mūsų susirinkimas šioje žemėje, mes su jumis buvome Visagalio Dievo Akivaizdoje. Mano liudijimas tikras. Reikėtų daugelio knygų aprašyti daugybę dalykų, tačiau aš noriu, kad jūs žinotumėte.

Kiek čia esančiųjų iš tikrųjų (ne nuotraukoje) matėte Pačią Šviesą aplink tą vietą, kur aš pamokslavau? Pakelkite rankas, visi, esantys čia, visi, kas kada nors Ją matėte. Matote, aštuoni ar dešimt čia sėdinčiųjų.

Sakote: “Ar gali—gali jie matyti Tai, kai aš To nematau?” Taip, pone.

Tai—tai Žvaigždė, kuria sekė išminčiai, Ji skriejo pro visas observatorijas, ir nei vienas, išskyrus juos, nematė. Jie buvo vieninteliai, kurie Ją matė.

Elijas stovėjo tenai ir žiūrėjo į tuos ugninius vežimus, ir visa kita. O Giežis apsižvalgė, jis niekur negalėjo jų pamatyti. Dievas pasakė: “Atversiu jo akis, kad jis galėtų matyti”. Ir paskui jis juos pamatė, suprantate. Bet jis buvo geras vaikinys, stovėjo tenai ir žvalgėsi, tačiau negalėjo to pamatyti. Tikrai. Kai kuriems duota matyti, kai kuriems ne. Ir tai tiesa.

Bet dabar tie, kurie niekuomet To nematėte, niekuomet nematėte To, ir tie, kurie Tai matėte paprasta akimi ir niekada nematėte nuotraukos, vis dėlto tiems, kurie mato nuotrauką, yra geresnis įrodymas, nei mačiusiems Tai paprasta akimi. Nes jūs, mačiusieji paprasta akimi, galėjote apsiriki, galėjo būti optinė apgaulė. Teisingai? Tačiau Tai nėra optinė apgaulė, Tai yra Tiesa, mokslinis tyrimas įrodė, kad Tai yra Tiesa. Taigi, tai padarė Viešpats Jėzus.

“Kaip jūs manote, kas tuomet Tai yra”, – sakote, – “Broliai Branhamai?”

Aš tikiu, kad Tai tas pats Ugnies Stulpas, kuris išvedė Izraelio vaikus iš Egipto į Palestiną. Aš tikiu, kad Tai tas pats Šviesos Angelas, kuris nusileido į—į kalėjimą ir atėjo pas Šventą Petrą, palietė jį, ir nuėjo pirmyn, atvėrė duris, ir išvedė į dienos šviesą. Ir tikiu, kad Tai Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Amen! Jis yra tas pats Jėzus šiandien, kaip Jis buvo ir vakar. Jis bus per amžius tas pats Jėzus.

Ir kai aš kalbu apie Tai, ta pati Šviesa, kuri yra šioje nuotraukoje, yra...yra už pusmetrio nuo tos vietos, kur aš dabar stoviu. Štai taip. Aš Jos negaliu matyti savo-savo akimis, tačiau žinau, kad Ji čia yra. Žinau, kad ji yra manyje kaip tik dabar. O! Kad jūs žinotumėte, koks skirtumas, kai pagauna Visagalio Dievo jėga, ir kaip viskas atrodo kitaip!

Tai iššūkis bet kam. Aš nesiruošiau melstis už ligonius, ruošiausi atlikti pašventimą. Bet regėjimai pakimba virš žmonių. A-ha. Dievas tai žino. Aš neketinu kviesti maldos eilės, tiesiog likite sėdėti. Kiek iš jūsų neturi maldos kortelės? Pakelkite ranką. Tas, kas neturi maldos kortelės, neturi maldos kortelės.

Matau čia sėdinčią tamsiaodę ponią pakeltomis rankomis. Teisingai? Tiesiog atsistokite minutėlei, kad aš galėčiau jus atskirti. Aš nežinau, ką pasakys Šventoji Dvasia, tačiau jūs žiūrėte į mane labai nuoširdžiai. Jūs neturite maldos kortelės? Jei Visagalis Dievas atskleis man, koks jūsų rūpestis... Aš taip darau pradžiai, tiesiog kad pradėti. Ar jūs tikite, kad aš... Jūs žinote, kad čia niekas... manyje nieko nėra gero. Jeigu jūs esate ištejęsusi – aš esu ne ką geresnis už jūsų vyrą. Aš esu tik tai žmogus. Bet Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, ir Jis siuntė Savo Dvasią patvirtinti šiuos dalykus.

Jei Dievas pasakys man, kas su jumis (ir jūs žinote, kad aš neturiu jokios galimybės susižinoti su jumis), ar jūs tikite iš visos širdies? [Sesuo aiškina—Red.] Telaimina jus Dievas. Be to, išnyko jūsų aukštas kraujo spaudimas. Štai kas jums buvo. Teisingai? Tuomet sėskite.

Patikėkite nors kartą! Aš kviečiu Tuo patikėti kiekvieną.

Pažvelkite čia, leiskite jums kai ką pasakyti. Morta ėjo prie Viešpaties Jėzaus. Ta dovana niekuomet nebūtų suveikusi... Tėvas jau buvo parodęs Jam, ką Jis ketino daryti. Tai nebūtų suveikę. Bet ji pasakė: “Viešpatie, aš... Jei Tu būtum buvęs čia, mano brolis būtų nemiręs”. Pasakė: “Bet ir dabar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Dievas Tau duos.”

Jis pasakė: “Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas, kas tiki Mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, neragaus mirties per amžius. Ar tai tiki?”

Paklauskite, ką ji pasakė. Ji pasakė: “Taip, Viešpatie. Aš tikiu, kad viskas, ką Tu sakei, yra Tiesa. Aš tikiu, kad Tu esi Dievo Sūnus, kuris turėjo ateiti į pasaulį”. Štai jos požiūris, nusizeminimas.

Jūs jaučiate skirtumą, ar ne, ponija? Taigi. Štai taip.

Dama, sėdinti štai ten, už jūsų, taip pat, kenčia nuo artrito ir moteriškos ligos. Ar ne taip, ponija? Atsistokite minutėlei, nedidukė ponija raudona suknele. Jūs buvote taip arti, regėjimas priėjo prie jūsų. Artritas, moteriškos bėdos. Teisingai? Ir štai kažkas yra jūsų gyvenime (jūs—gerai, aiškiai jus matau): jūs turėjote daug rūpesčių savo gyvenime, daugybę sunkumų. Ir tie rūpesčiai dėl jūsų mylimo žmogaus – dėl jūsų vyro. Jis yra girtuoklis. Jis neina į bažnyčią. Jei tai tiesa, pakelkite savo ranką. Telaimina jus Dievas, ponija. Eikite dabar namo ir priimkite savo palaiminimą. Jūs esate išgydyta, jus apsupa šviesa.

Žmogus, sėdintis greta, irgi, štai ten. Jūs, pone, ar tikite iš visos širdies? Jūs netekote vieno iš savo jautimų, tas jautimas yra uoslė. Ar ne tiesa? Jei tai tiesa, pamajuokite ranka. Pridėkite savo ranką prie burnos *šitaip*, sakykite: “Viešpatie Jėzau, aš tikiu Tavimi iš visos širdies”. [Brolis sako: “Viešpatie Jėzau, aš tikiu Tavimi iš visos širdies”—Red.] Telaimina jus Dievas. Eikite dabar, ir gausite savo išgijimą.

Turėkite tikėjimą Dievu! Ką jūs visi apie Tai galvojate, ten, gale? Ar jūs tikite? Būkite pagarbūs!

Štai ten, gale, kampe, sėdi dama. Matau tą Šviesą virš jos. Tai vienintelis dalykas, ką galiu pasakyti – kaba Šviesa. Ši Šviesa kaba virš tos damos. Galbūt po minutėlės, jei galėsiu pamatyti, kas tai. Bus sužalota... Ta dama kenčia nuo—nuo širdies ligos. Ji žvelgia tiesiai į mane.

Šalia sėdi jos vyras. Ir jos vyras turi tokią ligą, jis tiesiog sirgo, prislėgtas, sirgo. Argi ne taip, pone? Pakelkite savo rankas, jei tai tiesa. Teisingai, tai jūs, ponai, su šalikėliu tenai. Pone, argi tai ne tiesa? Argi jūs nebuvote prislėgtas šiandien? Jums buvo sutrikęs virškinimas, vyriški. Štai taip.

Jūs visi tikite iš visos širdies, jūs abu? Jūs Tai priimate? Pone, aš sakau jums, jums taip pat, matau (jūs, pakelta ranka): rūkymo įprotis. Meskite tai. Jūs rūkote cigarus, jūs neturite to daryti, tai susargdina jus. Argi ne tiesa? Jei taip ir yra, pamajuokite šitaip ranka. Tai jus neramina. Tai blogai jūsų nervams. Išmeskite tuos... bjaurastį ir daugiau taip nedarykite, ir jūs tai įveiksite, viskas bus tvarkoje, ir išnyks jūsų žmonos širdies liga. Ar jūs tikite tuo? Ar tai nėra teisinga? Aš nematau jūsų iš čia, ir jūs tai žinote, tačiau jūs nešiojate cigarus... savo—savo priekinėje kišenėje. Teisingai. Išsiimkite juos ir uždekite ranką ant žmonos, pasakykite Dievui, kad pabaigėte su tuo niekalu, jūs eisite namo sveikais, jūs su žmona pasveiksite. Tebus palaimitas Viešpaties Jėzaus Vardas!

Jūs tikite visa širdimi?

Štai čia sėdi dama ir žiūri į mane. Jūs... čia, priekyje, sėdinti štai čia. Dama su... žiūri į mane, sėdi štai ten. Jūs ne... Jūs turite maldos kortelę, ponai, štai čia? Jūs neturite jokios maldos kortelės? Ar tikite visa širdimi? Tikite, kad Jėzus Kristus gali jus padaryti sveika?

Ką jūs apie Tai manote, sėdinti šalia jos? Ar turite maldos kortelę, ponai? Neturite? Jūs taip pat norite pasveikti? Ar nenorėtumėte vėl pavalgyti taip, kaip valgydavote anksčiau, turite virškinimo sutrikimą? Ar tikite, kad Jėzus dabar jus gydo? Atsistokite, jei tikite, kad Jėzus Kristus jus išgydė. Jūs turėjote skrandžio opą, ar ne? Tai dėl nervų. Jūs buvote nervuota ilgą laiką. Ypatingai rūgštys ir kita, ar, noriu pasakyti, susidaro rūgštys, dantys darosi jautrūs, kai

atrūgstate maistą į burną. Tai tiesa. Taip, pone. Tai yra virškinimo organų opa, ji yra skrandžio dugne. Ją kartais degina po valgio, ypatingai po skrudintos duonos su sviestu. Teisingai? Aš neskaitau jūsų minčių, bet Šventoji Dvasia neklysta. Jūs dabar esate išgydyta. Eikite namo, būkite sveika.

Kaip ten, gale, šitoje pusėje? Tie, kurie ten be maldos kortelės, pakelkite ranką. Tas, kas be maldos kortelės. Viskas tvarkoje, būkite nuolankūs, tikėkite visa širdimi. Kaip ten viršuje, balkone? Turėkite tikėjimą Dievu.

Aš negaliu to padaryti pats, tai tiktai Jo beribė malonė. Ar jūs tikite? Aš galiu pasakyti tiktai tada, kai Jis man parodo. Kai jūsų tikėjimas... Aš sakau tai, kad sukrėsčiau jūsų tikėjimą, ir paskui žiūrėčiau, kuriuo keliu Jis mane ves. Ar jūs supratote, kad tai—tai daro ne jūsų brolis? Jūs stovite Jo Akivaizdoje. Ne aš taip darau, tai jūsų tikėjimas veikia Tai. Aš negaliu Tuo operuoti. Taip veikia jūsų tikėjimas. Niekaip negaliu Tuo operuoti. Minutėlę.

Tame kampe matau tamsiaodį vyrą, sėdi štai ten, pagyvenęs, su akiniais. Pone, ar jūs turite maldos kortelę? Atsistokite minutėlei. Ar tikite, kad aš esu Dievo tarnas, iš visos širdies? Jūs mąstote apie kažką kitą, ar ne? Jei taip ir yra, pamojuokite ranka. Ne dėl to, kad tai esu aš, jūsų brolis. Taigi, jūs neturite maldos kortelės. Jums nepavyks patekti į eilę, kadangi jūs neturite maldos kortelės. Dabar, jei kas nors iš jūsų turite maldos kortelės, ne—ne—nesistokite, kadangi turite galimybę ateiti į eilę.

Tačiau aš matau, kad Šviesa tiesiog kaba virš jo. Dar niekada nebuvo klaidingo regėjimo. Aš negaliu jūsų išgydyti, broli, negaliu. Tiktai Dievas gali tai padaryti. Tačiau jūs—jūs—jūs turite tikėjimą. Jūs tikite. Ir yra kažkoks—kažkas, kas—kas tai sukelia, kažkokiu būdu.

Jei Viešpats Dievas pasakys šiam žmogui, kokios jo problemos, ar visi kiti priims savo išgijimą? Štai žmogus kaip tik stovi maždaug už dešimties metrų nuo manęs, niekada savo gyvenime anksčiau jų nemačiau. Tiesiog ten stovi žmogus. Jei Visagalis Dievas atskleis, kas su tuo žmogumi, kiekvienas iš jūsų turėtumėte išeiti iš čia sveiki. Ką dar gali Dievas padaryti? Teisingai?

Pone, nieko blogo su jumis. Jūs esate silpnas, turite keltis naktį, prostata ir taip toliau, bet tai nėra jūsų rūpestis. Jūs rūpinatės dėl savo berniuko. O jūsų berniukas yra tam tikroje valstybinėje įstaigoje dėl asmenybės susidvejinimo. Teisingai? Pamojuokite ranka, jei taip. Kaip tik taip.

Kiek dabar tiki, kad Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, stovi čia? Atsistokime ir pasimelskime, ir priimkime savo išgijimą.

Visagali Dieve, Gyvenimo Kūrėjau, kiekvienos geros dovanos Davėjau, Tu esi čia, tas pats Viešpats Jėzus Kristus, tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

Šetone, tu pakankamai ilgai apgaudinėjai tuos žmones, išeik iš jų! Aš saikdinu tave gyvuoju Dievu, Kuris Yra dabar čia, Ugnies Stulpo pavidalu, palik šiuos žmones! Ir išeik iš jų, Vardan Jėzaus Kristaus!

Kiekvienas pakelkite rankas ir šlovinkite Dievą, ir priimkite savo išgijimą, kiekvienas. [Tikintieji šlovina Dievą—Red.]

BROLIS WILLIAMAS MARRIONAS BRANHAMAS

Mano gyvenimo istorija buvo pateikta 1959 balandžio 19, sekmadienio popietę, Šventyklos Angelo bažnyčioje, Los Andžele, Kalifornijoje, JAV.

Kaip Angelas atėjo pas mane, ir Jo pavedimas buvo pateikta 1955 sausio 17, pirmadienio vakare, Lane aukštesniojoje technikos mokykloje Čikagoje, Ilinojuje, JAV.

Šie Brolio Williamo Marriono Branhamo Pamokslai pradžioje atspausdinti 1975 balandį knygoje *Pėdsakai Laiko Smėlynuose* anglų kalba iš magnetofoninių įrašų, netrumpinti. Šis lietuviškas vertimas išleistas 1996 m. The Voice Of God Recordings.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

EHTOOVALON SANOMA RY
PL 159, 00531 HELSINKI
SUOMIJA

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org